

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

— Ucuzlamanın diye kabızmal
sebzeyi denize döküyor. —
DENİZ MAHSULÜ !

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sagdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

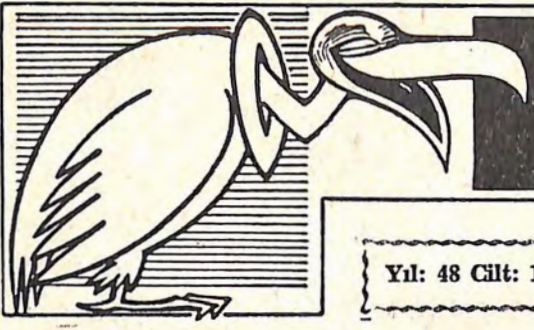
**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstığını tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
nylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstığı haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstığı.

(Manajans : 2540 — 122)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 34 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Ağustos 1970 * Fiyatı: 125 Krs.

YAZ TATİLİNE NASIL GİRDİLER ?..

SİZ bu satırları okuduğunuz zaman Parlamento tatile girmiş bulunacak ve yaz sıcaklarında bol bol politika yapan mebus beyler, başkentli kulislerinden kurtulup püfür püfür plâjlara koşacaklar...

Hem de nasıl?

Pantolonun arka cebindeki cüzdan biraz daha şişmiş olarak.

Şaka değil, ayda 3.500 lira olan milletvekili aylığı bir sıçrayışta 10.000 liranın üstüne çıkıverdi. Mebus beyler yıllıklarının önemli bir kısmını peşin almak şansına da sahipler... Gıcır gıcır yüzükler, beşyüzlükler, binlikler, cüzdana istif edildikten sonra gel keyfim gel... Ağustosun sıcak akşamında buzlu rakı kadehinin camını saran buğu gibi bir zevk insanın ruhunu nasıl sarmaz.

Ne var ki mebus beyler:

— İlâhi Akbaba! Bizim zevkimizi ne gagalar durursun! Şu işlerin içyüzünü bilmezliğe gelirsin... diye konuşsalar da yeridir.

Zira mebusluk pek ucuz bir meslek değildir.

Masrafı vardır bu işin...

Bir kere mebus olup Ankara'ya vardığında, seçim bölgesinden sık sık gelen misafirleri ağırlamak zorundasın. Yatıracaksın,

yedireceksin, içireceksin... Men dakka dukka dünyası bu. Vatan-daş oy vermiş, senin kazanmana destek olmuş, hakkını ödemek gerekmez mi? Elbette gerekir. Seçim bölgesinden başkente varan her hemşehriyi şöyle güzel bir lokantada ağırlamak, garsona mütehakkim bir edâ ile:

— Gel oğlum.. diye seslendikten sonra:

— Bak, beyler ne istiyorlar? diye tezgâhı kurmak, sandıksal açıdan lüzumludur. Öyle ya!.. Yıllar çabuk geçer, ve gelecek seçimde sen yine yollara düşersin «oy» için... Hemşehrileri iyice ağırlamalı ki, şansını yitirneyesin...

Bütün bunlar bedava olmaz ya!

Parayla olur.

Gerçi Meclis lokantasında tarife pek ucuz ve başkente uğrayan seçmenleri Meclis lokantasında ağırlamak da mümkün... Ancak Meclis lokantasının pek ucuz olduğu seçim bölgelerinde duyulmuş... Şimdi Anadolu'dan Ankara'ya gelen seçmenleri Meclis lokantasında ağırlayan mebus beyler kınanıyormuş:

— Ayıp yahu!

— Şunca hakkımız var, bizi

doğru-dürüst bir restorana götürmedi.

Eğer seçmen hatırlı ise, geceleyin içkili-çalgılı gazinoya bile dâvet icabeder. O zaman dayanacaksn hesaba... Demokratik hayatımızda seçmenlerin Ankara'ya sık sık uğraması âdet olduğundan kolay değil bunca masrafa dayanmak...

Öyleyse mebus beylerin maaşları arttırmasını hoş görmeli...

Hoş görmeli ama, bir Senatör hanım, hoş görmemiş bu işi... Senatör hanım Anayasa'nın 82'nci maddesine takılmış...

Bakınız 82'nci madde ne diyor:

«Türkiye Büyük Millet Meclisi üyelerinin aylık ve ödeneklerine her ne suretle olursa olsun yapılacak zam ve ilâveler, ancak bu zam ve ilâveleri takibeden milletvekilleri genel seçiminden sonra uygulanır.»

Türkçesi açıktır bu maddenin! Mebus beyler kendi kendilerine toplanıp maaşlarını arttırmasınlar diye bir tedbir alınmış... Senatör hanım da 82'nci maddeyi okuyunca bir önerge verip Anayasa'ya uyulmasını istemiş..

Vay sen misin bunu isteyen!

Mebus beyler önce:

«— Ne yapıyorsun yahu?» diye engellemek istemişler Senatör hanımı...

Ama Senatör hanım diretmış. Bunun üzerine mebus beylerin oy çoğunluğuyla reddedilmiş önerge...

Böylece 10.000 papellik artırım onaylanmış ve yaz tatiline girilmiş.

Bir bakıma, mebus beyler seçmenlere verdikleri ziyafetlerin, ya da önseçim yatırımlarının masrafını böylece çıkarmış oluyorlar, yaz tatiline yılda 120.000 lirayı aşkın maaş teminatıyla giriyorlar ve rahat bir nefes alıyorlar...

Ama ya Anayasa?

Haydi canım!.. Pahalılık gemi azağa alınmış, fiyatlar artmış, vergiler bindirmiş, zamlar gırla... Mebus beylerin oturacağı bir dairenin kirası ikibin lira... Lüks bir lokantada bir akşam yemeği 500 lira... Böyle zamanda 10.000 lira bile az gelir mebus beylere...

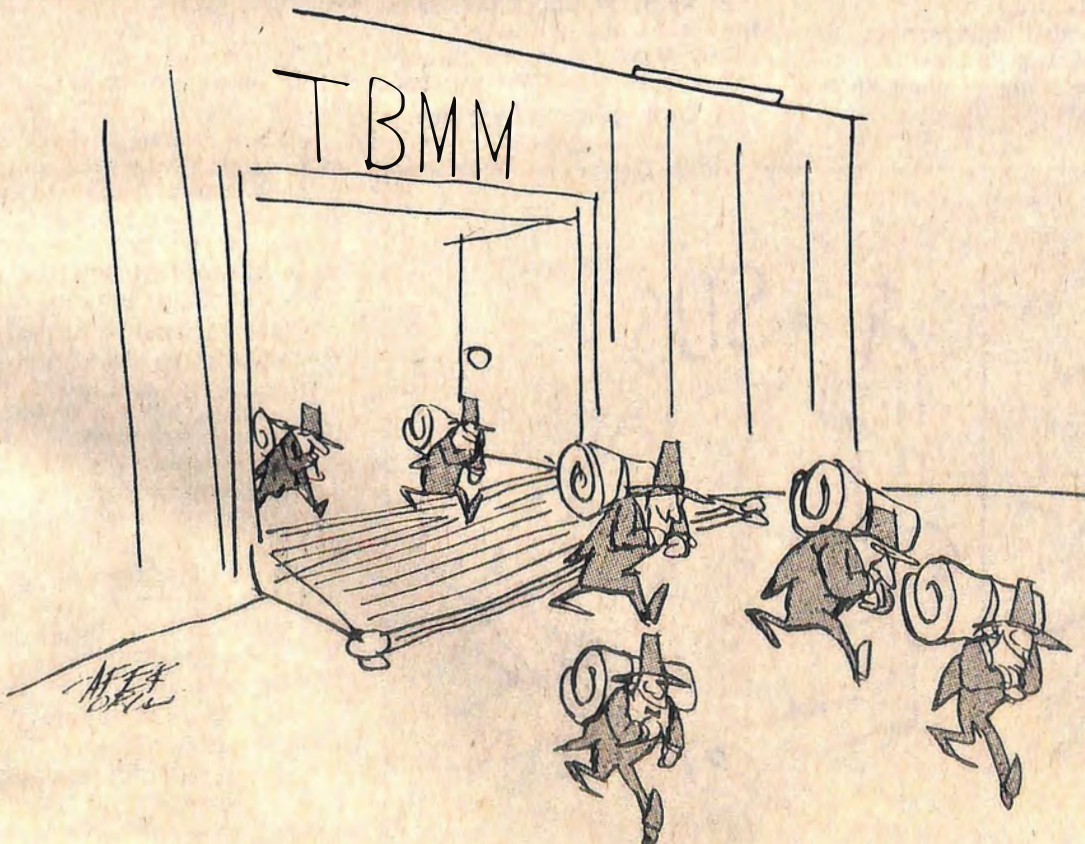
Ve mebus beyler yaz tatiline girdiler.

Onlar erdiler muratlarına..

Biz çıkalım kerevetine...

AKBABA

— Meclis tatile girdi. —

Yazısız

Ah... bir mebus olabilsem

Pek tahsili yoktu ama,
Hali vakti yerindeydi,
Harcanmasını da bildirdi hani,
Eşe, dosta, arkadaşına,
Önce köy odalarında başladı konuşmaya,
Sözü sohbeti dinlenir oldu,
«— Ah, bir mebus olsam...» diyordu;
Neler olmaz ki;
«Yol yaptırmak,
Su akıtmak,
Fabrika kurmak,
Bunlar da iş midir...»
«Dilediğimi yaparım, çekinmeden hiç kimseden,»
İstikbal vâdediyor,
Gerçekten güzel konuşuyordu,
Yapacağım,
Edeceğim derken,
Bir gün kendini Mecliste buldu.
Artık fırsat elindeydi,
Yalnız işe, nereden, nasıl başlayacaktı?
Düşündü, taşındı,
Ve de biraz kaşındı
«Tüm eski şeylere paydos» diye,
İlk iş;
Köydeki zavallı karısından boşandı...

Fikret YILMAZ

NAMUS GİTTİ ELDEN

MUZAFFER
İZGÜ

BİZİM ilçede o zamanlar millet futbol mulbol bilmezdi.

Canımız sıkıldığı zamanlar, gidecek yer çoktu. Gazozhaneye gider, gazozun yapılışını seyrederdik, testicinin yanına gider, testiye kulp takışını seyrederdik, bileyci Musa'nın yanına gider, birkaç bileyişini seyrederdik. Buradan bıkımsak, berber Osman'ın dükkânına gider, bol bol ense kulak seyrederdik... Ara sıra da, bakkal Kâzım efendinin tozlu vitrinindeki su bardaklarını seyrederdik...

Ama, kasabaya o kaymakam gelince işler değişti.

— Yahu siz ne uyusuk insanlarsınız, nasıl vakit geçiriyorsunuz burada böyle? dedi.

— Vallaha gaymakam bey, dedik, kendimize yeni bi eylençe daha bulduk, gedip onu seyrediyoruz. Bakkal Kâzım efendi İstanbıl'dan bi tulumba getirmiş, fıçıdan yağ çekiyor, seyretmesi öyle bi hoş oluyor ki...

— Olmaz olmaz, dedi, ben sizi bu uyusukluktan kurtaracağım.

Bir cumartesi öğleden sonraydı, baktık gördük ki bizim kaymakam bey, don gömlek Dutlu'ların bahçesinde koşturup duruyor.

— Eh, dedik, Allah razı gele gaymakam beyden, bundan kelli gedip de desdi gulpu, ense traşı seyretme yok, gaymakam beyimiz hoşacak, biz seyredeceğiz.

Tüm millet toplandık bahçenin orasına burasına. Kaymakam, yeşil donu, kırmızı işliğiyle, sanki nişadirlanmış gibi koşuyor ha koşuyor. Bazen sıçırıyor, bazen arı sokmuş gibi tombalak atıyor, ardından zıncı diye duruyor.

Bizim Bedoş Ferhat:

— Ula ağalar, vallaha var bi-

zim gaymakamın bi derdi ya, ne ola ki? deyince, Çopur:

— Heye vallaha, dedi. Böyle deli deli goşduğuna göre olmalı bi derdi. Ya garı gaz yapıyordur, ya da gabızlı basurdur. Ondan böyle yapıyordur.

Bir ara kaymakam bey çayın yanından hızla üzerimize doğru koşmaya başlayınca, Bedoş Ferhat, kendini yana atıp:

— Ula vallah çekilin, gaymakam bey bu hızın dünyada fren dutturamaz, depeler geçer bizi, dedi.

Millet, sağa sola kaçıştı. Ama kaymakam bey, yanımıza gelince esash bir fren oturtup, sırtı. Adam büyük olduğu için, biz de sırtıttık. Başladı bu kez kaymakam bey, dizlerini havaya çekip, karnını oynatmaya... Hele ardından bir de tombalak atınca, o anda kasabaca karar verdik ki, bu adam bizi ilkten cambaz edip, ardından telefon tellerinde yürütecek...

Yerden kalkınca:

— Nasıl? diye sordu.

— Aman beyim, çok güzel tombalak atıyorsunuz, dedik.

— Haydi bakalım, şimdi siz de pantolonlarınızı çıkarın!

— Ne???

— Pantolonlarınızı çıkarın ve benim gibi koşmaya başlayın!

Biz, kaymakam beyin şaka ettiğini sanarak, sırtımıza başladık. Ama o, kaşlarını çatarak:

— Hadi, çabuk çıkarın pantolonlarınızı! dedi.

Millet, birbirinin gözlerinin içine bakıyor, kimsede bir hareket görülüyordu. Kaymakam birden bağırdı:

— Kimden utaniyorsunuz be!..

— Sizden beyim, dedik.

— Ben sizden utaniyor muyum?

— Beyim, bizim donlarımız gayetle uzundur da...

— Olsun olsun, haydi soyunun!

İlk kez Bedoş soyundu, ardından Çopur, ardından ben... Bizi gören diğerleri de, kaymakamın çatılmış kaşlarına baktıktan sonra soyundular. Yalnız beş kişi soyunmamıştı. Kaymakam onların yanına yaklaşıp:

— Siz niye? dedi.

— Beyim vallaha billâha bizim altımızda donumuz yok.

Koca bahçede, otuz kadar uzun donlu, başladık bir o yana, bir bu yana deliller gibi koşmaya.

— Kaymakamın emri var! diyen koşturup duruyor.

— Ulan niye koşturur ki bu herif bizi?

— Ne biliyim lan, herhal donumuza bakmak içindir.

Sonunda kaymakam:

— Arkadaşlar, şimdi zıplayacağız, dedi. Bir ki üç, bir ki üç...

— Ula Bedoş, galiba bizi geri asgere alacaklar.

— Ula asgerlik bundan eyi be, dink beygiri gibi goşa goşa anam ağıladı...

Kaymakamın bağırmasını duyduk:

— Daha iyi zıplayın, daha iyi zıplayın!

— Ula Bedoş öldüm vallaha!...

— Dur daha oğlum, bu çatlak bizi gurbaga gibi zıplada zıplada şehire gadar götürmezse eyi ki ne eyi...

Neyse, o günü öylece, hoplaya zıplaya akşamı ettik. Kaymakam:

— Yarın sabahtan burdasınız, dedi.

Bi kaçır ki millet eve, sanki ipini koparmış gibi. Gerçi yarın sabah oraya hiç kimse gitmeyecek ama, kasabada bir dedikodu: — Yarın gelmeyi gaymakam

bey tek ayağının üstünde şehere gadar salacakmış...

Dedikodunun korkusundan, sabah sabah damladık Dutlu'ların bahçesine. Kaymakam bey:

— Alın bakalım size birer tane kısa don, dedi.

Bedoş, donları görünce:

— Beyim vallaha biz onu geymeyiz, dedi.

Kaymakam kızdı:

— Niye?

— Beyim biz ona kancık donu deriz de...

— Ama ben de giyiyorum aynı dondan?

— Beyim siz hariç...

Lâf dinletemedik kaymakam beye. Geçirdik donları ayağımıza. Çarşı esnafı milletin bir bir kısa donla helâdan çıkıp, bahçeye doğru koştugunu görünce, dükkânı kapayan soluğu Dutlu'ların bahçesinde aldı.

Kaymakam:

— Arkadaşlar, dedi, bugün tarihi bir gündür. Unutmayın bu günü!...

Kim unuttur ki...

Hemen ardından bir top çıkarak:

— Hayırlı uğurlu olsun arkadaşlar, dedi ve topu ortaya attı.

Adam zannetmiş ki, top ortaya atılır atılmaz, biz hemen koşup vurmaya başlayacağız. Bizim öyle ellerimiz böğrümüzde durup durduğumuzu görünce:

— Ne duruyorsunuz? dedi.

— Ne yapalım gaymakam bey?

— Vurun!

— Kime?

— Topa...

Eh, ne yapsın millet, bu kez de:

— Kaymakamın emri var, diye girişti topa. Oldu saha ana baba günü. Vuran, düşen, hoplayan, zıplayan... Ne oldu, nasıl oldu bilinmez, bir ara top milletin arasında fıs diye kayboldu gitti. Kızmadı kaymakam bey:

— Alın bir tane daha, ama bunu patlatmayın, dedi.

O günün vukuatı, sadece dört kol çıkması, bir kaş patlaması, bir de ayak kırılmasıydı... Kaymakam:

— Olur böyle şeyler, dedi... Yarın öğleden sonra yine buradasınız.

Hani ya, topa vurmak da milletin hoşuna gitmedi değil. Devrini günü baktık, bizim ellilik Recep ağa bile giymiş kısa donu, sahanın ortasında:

— Ula, diyor, bu iş garının dırından daha eyi!...

O günü de vurduk, vuruşturduk... Çok şükür, yalnız bir kol çıkıp, bir de ayak incindi, hepsi o kadar.

Aradan günler geçti. Bir cu-

Yazısız

martesi öğleden sonra kaymakam bey:

— Arkadaşlar, artık tarihi gün geldi çattı, takımı kuruyorum, dedi.

Aramızdan onbeş kişiyi ayırıp:

— Takım tamam, dedi. Yalnız bundan sonra keselerin ağzını biraz açmanız gerekecek. Arkadaşlar, takımımızın ismi Yenerspor'dur... Vatandaş, Yenerspor senin takımındır; ona yardım et!...

Akşam üstü idare kurulu seçildi, kaptan seçildi, idareciler seçildi. Gece yarısına dek de, takıma nerden para bulunacağı düşünüldü duruldu. Kaymakam:

— Benden elli lira, dedi. Kaymakamlık düğçesinden de yüz lira...

Herkes, elindeki avucundakini attı, Ferhat'ın yağlı kasketinin içine... Ve o günden sonra başladık çalışmalara...

Bir gün kaymakam:

— Arkadaşlar, dedi, haftaya tarihi bir gün yaşayacağız. Komşu ilçe Elekspor'la maçımız var.

Eh, o günü görmeliydiniz, kasabada yer yerinden oynadı. Davullar, zurnalar, tefler, ziller... Ama maç başlayıp da Elekspor'dan onaltı gölü biz ardarda yeyince, tüm kasaba küplere bindik. Artık herkes işi gücü unutmuş:

— Ula nasıl olur da bu goca kafalı Gocakavak'lılar bizi futbolda yenerler? Ula biz onlara gız bile vermezdik be!...

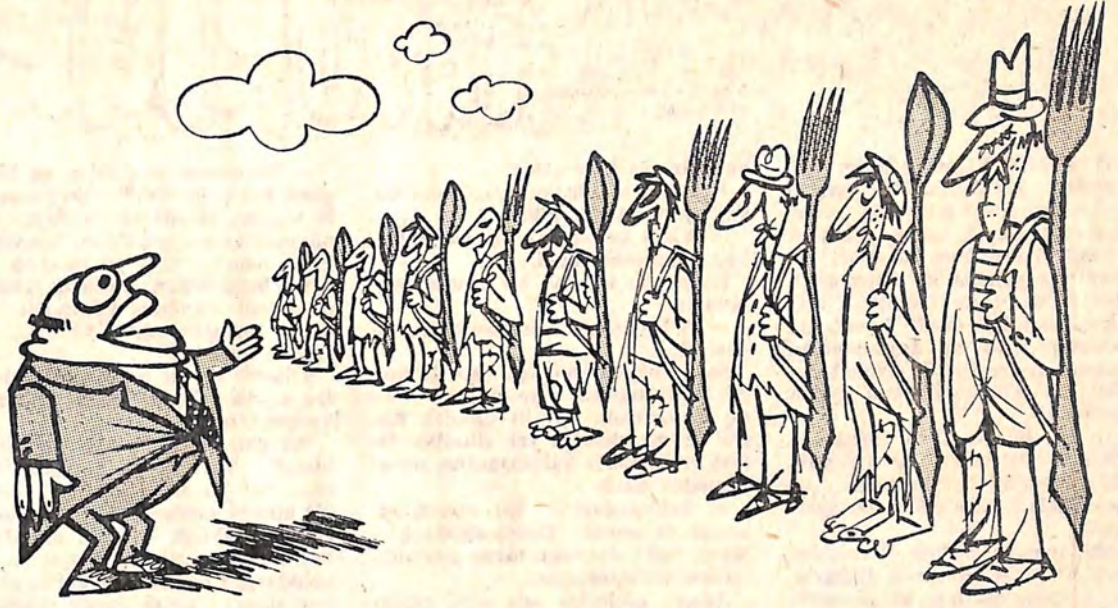
Kaymakam:

— Arkadaşlar kısa kesin, dedi, bu iş ahla vahla, lâfla olmaz. Parayla olur parayla...

Öyle kızınısınız ki, bağırдық:

— Para mı? Paranın lâfı mı olur gaymakam bey, namıs elden getdi namıs... Bizim çocuklar böyüünce, sona ne derler bize, nasıl bakarız onların yüzüne?

Demirel, «Fukaralık savaşı veriyoruz» dedi. — Gazeteler —

— Nato silâhı değil bunlar.. korkmadan, çekinmeden kullanın!..

Kaymakam tekrar konuştu:

— Arkadaşlar, transfer yapacağız.

— O da ne ki gaymakam bey?

— Dışardan parasıynan oyunucu tutacağız.

— Parası bi şey deel gaymakam bey, ya Gocagavak'lılar takımın içine yabandan adam gattığımızı anlarlarsa?

— Anlasınlar, olur futbolda öyle şey!...

— Aman, essahdan olur mu gaymakam bey?

— Elbette!...

Kasabaca elele verip, kimisi bankadan krediyle borç para bile aldı, denkleştirdik, topladık.

nüfusçuyla tahrirat kâtibinin avucuna saydık:

— Amanın siz bilirsiniz, söyle vahlı futbolcular bulun gelin!

Saldık gittiler şehire. Üç gün sonra yanlarında iki tüysüz oğlanla çıkageldiler. Bir karşılayış karşılдық ki bu tüysüz oğlanları, daha bizim kasabanın milletvekiline bile öyle karşılama nasip olmamıştır.

Biz bu tüysüzlerimize öyle güveniyoruz ki, daha şimdiden kendimizi Elekspor'u yenmiş sanıyoruz. Boru değil, bu tüysüzün her birine onüçer bin lira vermişiz...

Ama maç, 6-0 bizim mağlûbiyetimizle bitince, Eleksporluları kasabanın dışına dek, o iki tüysüzü de şehire dek kovaladık...

Hem tüysüzlere, hem de Eleksporlulara çok güzel bir dayak çekecektik ya, kaymakam bırakmadı:

— Arkadaşlar, dedi, bu iş koşturmakla, dayak atmakla olmaz, ancak parayla olur, daha iyi transferler yapacağız...

— Amanın ne yapalım gaymakam bey, namıs eyicene getti.

— Para arkadaşlar para... Şayet istersek, kulübümüze çok çeşitli yerlerden para temin edebiliriz.

— Amanın, nasıl kaymakam bey?

— Kolay...

Anlattı kaymakam beyimiz... Sonra 2500 lira aylıklı idarecimiz anlattı...

Şimdi, çeşmeden bir kova suyu elli kuruşa dolduruyoruz. Hamam fiyatlarına bir lira zam yaptık, Yenerspor parası. Lokanta fiyatlarına yüzde yüz zam yaptık, Yenerspor parası. Doktor muayeneyi on liradan yirmi liraya çıkardı, on lira Yenerspor parası. Sağlıkçı iğneyi iki buçuk liraya vuruyor, bir lirası Yenerspor parası. Seyyar sinema elli kuruştı, iki lira oldu, yüzelli kuruş Yenerspor parası. Ekmeğe beş kuruş zam koyduk, Yenerspor parası. Gaza on kuruş zam koyduk, Yenerspor parası. Gazeteyi altmış kuruş ettik, on kuruşu Yenerspor parası. Çayı kahve fiyatına, kahveyi renkli gazoz fiyatına satmaya başladık, Yenerspor parası...

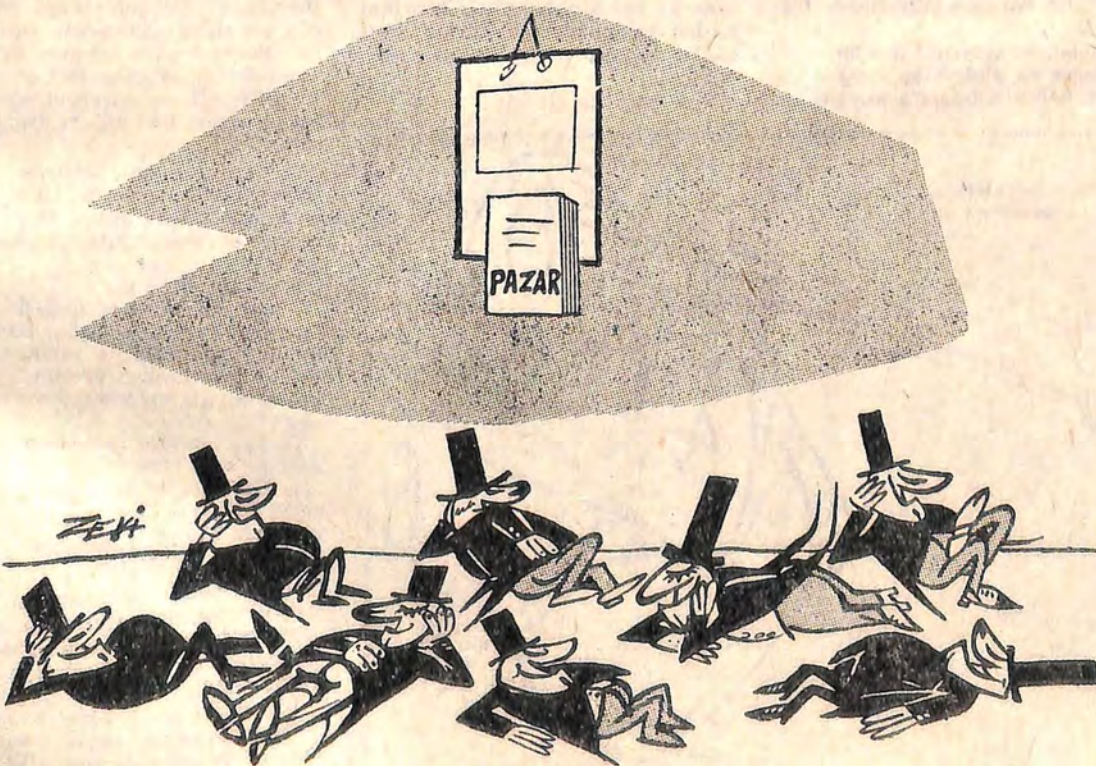
Sağolsun kaymakam beyimiz, işi bi sıkı tuttu, bi sıkı tuttu ki demeyin gitsin. Nüfus çıkarandan beş lira, tapuda işi olandan on lira, özel idareye girenden onbeş lira, hükümet konağına adımını atandan bir lira... Bunların hepsi Yenerspor parası...

Yenerspor Yenerspor, her yerde Yenerspor...

Bunun adı da spor oğlu spor...

Muzaffer İZGÜ

— Meclis tatile girdi. —

ORTAK PAZAR!

Cins tavuklar

KÖYLÜLER büyük adamın çevresine sıralanmışlar, çeşitli yurt sorunları hakkında aydınlanıyorlardı. Büyük adam, bir yandan elindeki cep fenerini arada bir yakıyor, bir yandan da konuşuyor, konuşuyordu... (Cep fenerini yakmasının, köylülere çeşitli konularda aydınlatmak amacına dayanmadığını, bunun sadece tesbih çekmek soyundan bir eylem olduğunu ayrıca belirtelim.)

— Evet... Başka, böyle memleket meseleleri hakkında tenvir edilmek... efendime söyleyeyim, aydınlanmak... istediğiniz hususlar var mı?

«Aydınlanmak» sözüne basarken, elindeki elektrik fenerinin düğmesine de basmış, ışık tam karşısındaki Yamuk Tefvik'in gözüne vurmuştu. Tefvik birden toparlandı:

— Bi sorucağım yok beyim! Onun yanındaki Çarpık Hüseyin'in varmış:

— Beyim, ben gazatada okudum; hizim memleket domataylan kalkınacağı. Doğru mudur acep?

Beriki bu konuda fenerin düğmesine basmak üzereyken, öteden Eğri Mehmet atıldı:

— O senin gazatanın herifinin dediği yanlış bi kere. Biz hiç domata ekip satmıyoz mu sanki. Kilosunu beş kuruştan bilem kimse alıyo da ortalıkta çürüyüp kalıyo. Sen a-sıl benim gazatanın herifinin dediğine bak: «Sizin dağ-bayır sümkülböcek dolu. Doplayıp doplayıp satın da galkının» diyo.

Büyük adam yine yekindi, fakat sözü, bozgunculuğuyla ünlü Çakkı Bekir'e kaptırdı. Münasebetsiz zamanda ve münasebetsiz yerde kendi kendine çıkıverdiği için, adım Çakkı Bekir koymuşlardı. Bekir sümkülböcek konusuna değindi:

— Valla arkadaş, o iş de olmaz. Neden dersin; bu bizim millet her bi işin hillesini bulmakta çok bi er-bap. Hani nasıl ziyetin yağına maki-na yağım kattıydı, bunun da bi hillesini bulur elbet.

Mehmet'in canı sıkılmıştı: — Ne hillesini bulurmuş yanı? — Kardaşım, herif doplar doplar boş kabıkları, içine kendi humkırır; alın size sümkülböcek deyerekten,

götürür ecnebiye satar!

Kendiliksiz Mustan, sanki ona bir şey soran varmış gibi:

— Valla ne yaparlarsa yapsınlar, ben karışmam, dedi.

İçerde bu konuda bir uğultu baş-lamıştı.

— Arkadaşlar! Arkadaşlar! Arkadaşlar!...

Sayın büyük, bu kez sözü kimseye kaptırmamak niyetindeydi. Ve de kaptırmadı. Zavalı Çömlük Kadir de, memleketin yer altından define çıkarmakla kalkınacağını söyleyemedi kaldi.

— Arkadaşlar!... Bu memleket, ancak ve ancak.. tavukçulukla kal-lınır! Daha doğrusu, tavuk hastalıklarının önlenmesiyle...

Adam, gözlerini aç aça, ağzını saplata saplata, öylesine inandırıcı bir biçimde söylüyordu ki, köylüler; burunlarının dibindeki gerçeği ansızın farketmenin şaşkınlığına düştüler.

— Evet arkadaşlar... Bir hanede yirmi tavuk olduğunu düşünün; yüz hanede ikibin tavuk... Onar liradan olsa, yirmibin lira... En azından el-işer liralık yumurta yaptıklarını düşünsek, ikibin tavuk yüzbin liralık yumurta yapar... Etti mi yüzirmi bin lira sadece bir köyün zararı?... Ee.. Türkiye'de ellibin köy var. Elli bin köy, yüzirmişer binden... Ne kadar eder biliyor musunuz arkadaşlar?... Tam altı milyar lira! Köy ve kasabaların zararı da iki milyar olsa, sekiz milyar. Düşünün arkadaşlar, sekiz milyar!... Demek ki tavuk hastalıkları önlenirse, biz, fakir memleketlere yardım eden zengin bir memleket olacağız...

Köylüler peşin parayı görünce tat-lı hayallere dalmışlardı. Fakat işle-rinden yalnız biri; Gurk Selim, tam tersine acı hayallere daldığından en erken uyandı ve toparlandı:

— Beyefendi, beyefendi! Bu senin dediğin hiç olmaz, anladın mı! Benim battığım gibi memleket de bat-ar alimallah. Müsaade ederseniz, anlatayım başımdan geçenleri!

Köylüler durumu biliyorlardı. Gü-lüşerek:

— Anlatsın, anlatsın! dediler.

— Anlat da dinleyelim öyleyse.

Gurk Selim anlatmaya başladı:

— Beyefendi, ben aslen bu köylü-yüm. Fakat bir dikili çubuğumuz bile yoktur. O yüzden ne yapıp edip okunak zorunda kaldım. Cenabı Allahın izniyle sekiz yıl okuyup orta üçten belge aldım. Bu tavukçuluk işi o zamanlar kafama takılmıştı. Bir parça sermaye yapar yapmaz, ilk işim o olacaktı.

Yıllarca çeşitli işlere girip çıktım. Bu arada evlenip, çocuk çocuğa da karışmıştım...

Bir gün geldi; üç beş kuruşumuz birikti. Tavukçuluk yapmak üzere suyu bol bir köye gittim. Modern bir kümes yaptım, iyi cins tavuklar, civcivler aldım. Et için aldıklarım beş kiloyu geçiyor... Yumurta için aldıklarımı görme. Yıl üçyüz altmış beş günse, onlar üçyüz yetmişbeş yumurta yapıyor...

Uzatmayalım, biz işe koyulduk. Tavuklar yumurtluyor, civcivler büyüyor... İşler yolunda.

Köylülere, sizin yaptığınız gibi derin hesaplar yaparak, tavuklarımızın değeri hakkında geniş geniş bilgiler verdim. Amacım, onların da bu işe yönelmelerini sağlamak...

Yöneldiler yönelmesine ama baş-ka türlü. Haftasına varmadan en iyi tavuğum ortadan yok oldu! Tavu-ğumu alacaklarına, bir bacağımı ke-sip alsalar, o kadar üzülmeceğim sanki. Dünya başıma yıkılmıştı. Ko-lay değil, hayatımı bağlamışım bu işe.

Çıktım kahveye:

— Komşular, dedim. Tavuğu kim alıyorsa getirsin. O tavuk, alan kim-se için onbeş yirmi lira eder fakat benim için bin liradan değerlidir. Bu bakımdan, kim alıyorsa tavuğu bana getirsin; kendisine tavuğun bedeli olan yirmi lirayı vereyim. Şikâyet etmiyeceğime dair de hepiniz-in huzurunda yemin ederim.

Uzatmayalım, ertesi gün tavuk gel-di. Kopuk Hüso diye biri almış. A-dama teşekkür ettikten başka, çay kahve de yaptık. Şeker tuttuk, eline kolonya döktük. Çok memnun oldu.

İyi, güzel... Lâkin iki gün sonra, hem bu kez bir değil, beş tavuğum birden çalınmadı mı! Dünya değil kâinat başıma yıkıldı. Ağlayacağım nerdeyse.

Yine kahveye gittim:

— Komşular, dedim. Tavuğu kim alıyorsa getirsin. O tavuk, alan kim-se için onbeş yirmi lira eder fakat benim için bin liradan değerlidir. Bu bakımdan, kim alıyorsa tavuğu bana getirsin; kendisine tavuğun bedeli olan yirmi lirayı vereyim. Şikâyet etmiyeceğime dair de hepiniz-in huzurunda yemin ederim.

Uzatmayalım, ertesi gün tavuk gel-di. Kopuk Hüso diye biri almış. A-dama teşekkür ettikten başka, çay kahve de yaptık. Şeker tuttuk, eline kolonya döktük. Çok memnun oldu.

İyi, güzel... Lâkin iki gün sonra, hem bu kez bir değil, beş tavuğum birden çalınmadı mı! Dünya değil kâinat başıma yıkıldı. Ağlayacağım nerdeyse.

Yine kahveye gittim:

— Komşular, dedim. Tavuğu kim alıyorsa getirsin. O tavuk, alan kim-se için onbeş yirmi lira eder fakat benim için bin liradan değerlidir. Bu bakımdan, kim alıyorsa tavuğu bana getirsin; kendisine tavuğun bedeli olan yirmi lirayı vereyim. Şikâyet etmiyeceğime dair de hepiniz-in huzurunda yemin ederim.

Uzatmayalım, ertesi gün tavuk gel-di. Kopuk Hüso diye biri almış. A-dama teşekkür ettikten başka, çay kahve de yaptık. Şeker tuttuk, eline kolonya döktük. Çok memnun oldu.

İyi, güzel... Lâkin iki gün sonra, hem bu kez bir değil, beş tavuğum birden çalınmadı mı! Dünya değil kâinat başıma yıkıldı. Ağlayacağım nerdeyse.

Yine kahveye gittim:

— Komşular, dedim. Tavuğu kim alıyorsa getirsin. O tavuk, alan kim-se için onbeş yirmi lira eder fakat benim için bin liradan değerlidir. Bu bakımdan, kim alıyorsa tavuğu bana getirsin; kendisine tavuğun bedeli olan yirmi lirayı vereyim. Şikâyet etmiyeceğime dair de hepiniz-in huzurunda yemin ederim.

Uzatmayalım, ertesi gün tavuk gel-di. Kopuk Hüso diye biri almış. A-dama teşekkür ettikten başka, çay kahve de yaptık. Şeker tuttuk, eline kolonya döktük. Çok memnun oldu.

İyi, güzel... Lâkin iki gün sonra, hem bu kez bir değil, beş tavuğum birden çalınmadı mı! Dünya değil kâinat başıma yıkıldı. Ağlayacağım nerdeyse.

Yine kahveye gittim:

— Komşular, dedim. Tavuğu kim alıyorsa getirsin. O tavuk, alan kim-se için onbeş yirmi lira eder fakat benim için bin liradan değerlidir. Bu bakımdan, kim alıyorsa tavuğu bana getirsin; kendisine tavuğun bedeli olan yirmi lirayı vereyim. Şikâyet etmiyeceğime dair de hepiniz-in huzurunda yemin ederim.

Uzatmayalım, ertesi gün tavuk gel-di. Kopuk Hüso diye biri almış. A-dama teşekkür ettikten başka, çay kahve de yaptık. Şeker tuttuk, eline kolonya döktük. Çok memnun oldu.

İyi, güzel... Lâkin iki gün sonra, hem bu kez bir değil, beş tavuğum birden çalınmadı mı! Dünya değil kâinat başıma yıkıldı. Ağlayacağım nerdeyse.

Yine kahveye gittim:

— Komşular, dedim. Tavuğu kim alıyorsa getirsin. O tavuk, alan kim-se için onbeş yirmi lira eder fakat benim için bin liradan değerlidir. Bu bakımdan, kim alıyorsa tavuğu bana getirsin; kendisine tavuğun bedeli olan yirmi lirayı vereyim. Şikâyet etmiyeceğime dair de hepiniz-in huzurunda yemin ederim.

Uzatmayalım, ertesi gün tavuk gel-di. Kopuk Hüso diye biri almış. A-dama teşekkür ettikten başka, çay kahve de yaptık. Şeker tuttuk, eline kolonya döktük. Çok memnun oldu.

İyi, güzel... Lâkin iki gün sonra, hem bu kez bir değil, beş tavuğum birden çalınmadı mı! Dünya değil kâinat başıma yıkıldı. Ağlayacağım nerdeyse.

Yine kahveye gittim:

— Komşular, dedim. En iyi beş tavuğum çaldı. Kim alıyorsa Allah için getirsin. Parasını hemen vereyim...

Şikâyet edersem şöyle olayım, böyle olayım diyerek, onlarca en et-kili yeminleri sıraladım.

Ertesi günü Kopuk Hüso'yla Cam-göz İbo dedikleri bir başkası ellerin-de tavuklarla geldiler. Sevincimden boyunlarına sarılacağım nerdeyse. Hüso'da üç tavuk var, Camgöz'de iki. Tavuk başına yirmi liradan hesaplayıp, yüz lira çıkardım, uzat-tım. Hüso baktı:

— İ-h, az verdin, dedi.

— Niye? Yirmişerden yüz lira işte.

— Valla kurtarmaz aga. Yirmibeşerden aşağı veremem. Bu tavuklar cinstir. Yılda üçyüz yetmişbeş yu-murta yapar... diye başlayarak, ta-vuklar hakkında ben neler anlattıy-sam hepsini bir bir tekrarladi. İster istemez yirmibeşer liradan öde-dik hesabı. Versem adamlar ca-yacak...

Köylerde biri bir şey yaptı da baş-ka biri de onu izledi miydi o şey çabucak gelenekleşir. Örneğin biri pencerelerini maviye boyasa da bir başkası onu izlese, ayına varmaz bü-tün köy mavilere boyanır.

Onun gibi bizim tavuk çalma işi de kısa zamanda gelenekleşti. Her hafta bir kaç tavuğum çalınıyor. Ben de paralarını tıkr tıkr ödüyorum. Öyle ki, yaşlı başlı, saygıdeğer koca-karılara varıncaya dek herkes katıl-dı kampanyaya.

Ne olur ne olmaz, ileride çalına-caklar için para gerekir diye evin masraflarını iyice kıstım. Çoluk ço-cuk yalnızca gezer, tuzla soğan yer oldu. Evde hanımla akşam sabah kavga ediyoruz. «Şu lâzım, bu lâ-zım» diye dırır ediyor.

— Tavuktan kıymetli mi?... diye bağırarak restimi çekiyorum.

Bir gün, yine dört tavuk birden çalınmıştı.

— Yirmibeşerden yüz lirayı hazır-lamalı... diyerek, kahveye gitmek il-zere çıkıyorum, hanım yolumu kes-ti:

— Zahmet etme, ver yüz lirayı, vereyim tavukları!

— Ulan sen de mi?... — Ben de ya! Sen yemin ederken, «Karım hariç» diyerekten ayırdın mı? Hadi ver yüz lirayı da, yarın çocuklara üst baş alayım.

Gidip, mutfaka sakladığı tavukla-rı getirdi, yüz lirayı aldı.

Bir kaç aya varmadan hazırdaki para bitti. Çalınasınlar diye küme-sin içinde nöbet tutuyorum. Bir kaç gün hiç uyku uyumadım. Onca uy-kusuzluktan sonra bir gece öylesine sızmışım ki, ölüden farkım yok... Uyandığımda ne göreyim! Tavukla-rın on tanesi yok! Aklımı oynatmam işten değil.

O günün akşamı ellerinde tavuk-larla üç kişi göründü. Biri sadık abonemiz Kopuk Hüso. Hay Allah, netsem neylesem? Adamlara verecek para yok...

Pazarlığa giriştik:

— Arkadaşlar. Size bunların para-sını şimdi veremeyeceğim. Bana bir ay müsaade edin, o zaman tavuk başına otuz liradan öderim.

— Olmaz. Para peşin, kırmızı me-sin!

— Bre etmeyin eylemeyin! dedi-yem de razı edemedim.

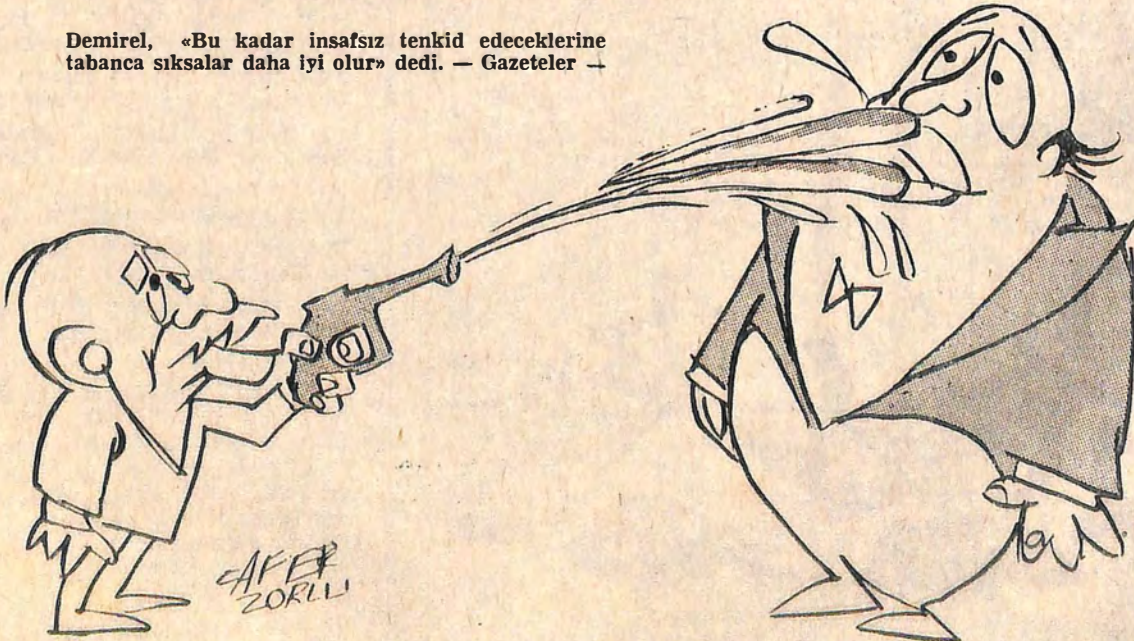
— Hem parası yok, hem tavuk al-maya kalkar... diye homurdanarak ellerinde câmi tavuklarınıla, sallana sallana uzaklaştılar.

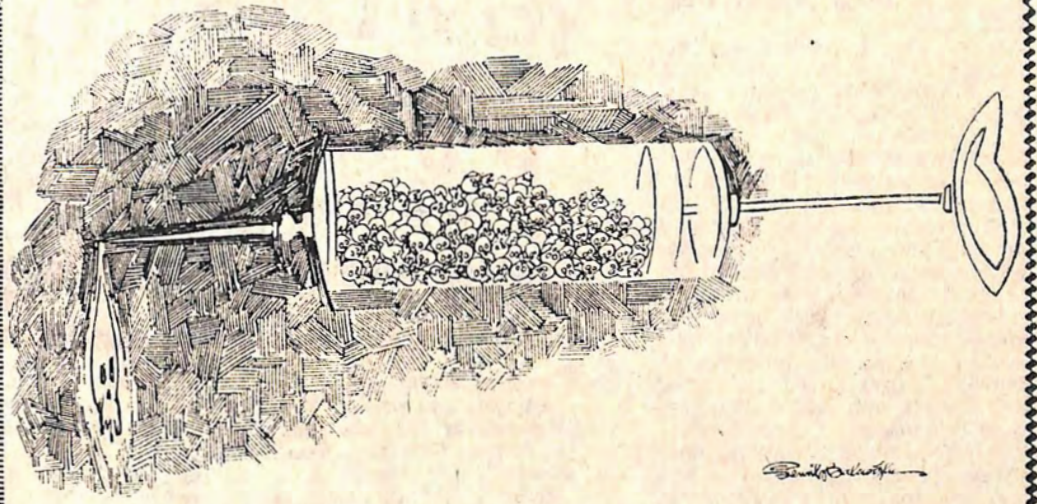
Ondan sonra elde kalanları ucuz pahalı satıp, dar attım kendimi bu-rayı. Sağolsunlar, köylülerimin de yardımıyla aç tok geçinmeye çalışı-yoruz şimdi.

Diyeceğim şu ki, Türkiye'yi doma-tesle kalkındırın, soğanla kalkındırın. neyle kalkındırırsanız kalkındırın ama, siz siz olun, tavukçuluğa güvenmeyin. Kalkırsa kalkırsa be-nim kadar kalkırım.

Kenan AKINCI

Demirel, «Bu kadar insafsız tenkid edeceklerine tabanca sıksalar daha iyi olur» dedi. — Gazeteler —

SEMİH BALCIOĞLU'NUN BÜYÜK BAŞARISI

Ünlü karikatüristimiz Semih BALCIOĞLU'nun yurt dışı büyük başarısını okurlarımıza duyurmanın mutluluğu içindeyiz:

48 ülkeye mensup 210 karikatüristin 1150 eserle katıldığı, İtalya'da düzenlenen «Bordighera Uluslararası Karikatür Yarışması»nda, Akbaba Ailesinden Semih BALCIOĞLU en başarılı ilk 3 karikatürist arasına girmiştir.

«BEYAZ ZEHİRE HAYIR» konusunda Semih BALCIOĞLU'nun derece alan karikatürlerini AKBABA okurlarına sunarken, arkadaşımızı candan kutlar, daha nice başarılarını bekleriz.

Rapor

Amerika'da kadın dayaağın-
dan ölen erkeklerin sayısı bir
yılıda 284'ü bulmuş.

Vah vah!..

Durum burada da pek fark-
lı sayılmaz hani. Orada kari-
sının yıldıracağı ölüyor, bizde
komaya giriyor.

Ne var ki onların ölümü da-
yak yemekten, bizim komamız
kafayı çekmekten.

Erkek bu, ölecekmiş, kala-
cakmış dinler mi? Kadının
durdurunu bir çeker, iki çeker,
üçüncüsünde postu meyhane-
ye serer!

Amerikalı hemcinslerimiz
neden ölüyorlar acaba? Mey-
hane mi bulamıyorlar, hücüm
anında sokağa mı tüyemiyor-
lar?

Sam Amca'ya Dörtlükler

1

Kartal vurulunca sen de dövüştün,
Sonunda ayıyla arzi bölüştün.
Ey başında kavak yelleri esen,
Ay'a çıktın ama dünyadan düştün!

2

Aklını kaçırdı fazla irtifa,
Sam Amca, emrini edemem ifa!
Bu işi halleder «Life» de bir yazı:
«Afyon zarar verir, L.S.D. şifa.»

3

Taşınla başını taşıyamazsın,
Bir işe sonundan başlayamazsın.
Demokrasi dedin, bizi uyuttun,
Haşhaş ekenleri haşlayamazsın!

4

Vietnam mezarlık, yolları çamur,
Hiroşima, aşkım, my love, mon amour!
Şu kahpe feleğin işine bakın!
Sen esrar içersin, Çinli ihlamur!

5

Benim de hoşuma gitmiyor tipi,
Lâkin fena adam sayılmaz Hipi.
Hayır, meczup değil, Mehti'dir, Mehti!
Çünkü o boynuna takacak ipi.

6

Rus çekiş indirir başına Çek'in,
Uyuyup ölmeyin, sizler de çekin!
Mazlumlara nefretle silâhlanmışlar,
Ey gafil, ne Çin'den, ne Rus'tan çekin!

Dr. Ömer Lûtfi ŞADOĞLU

ZORLA çileden çıkarıyorlar insanı. Yok efendim, Beyaz Saray'a girmişim de; dünyanın rahatını huzurunu bozmuşum da... Laf bunlar.

Beyaz Saray'a girdiysek, keyfimizden girmedik ya... CIA. denen örgütün ricasıyla oldu bu. Hem inanın nasıl götürüldüğümü, Başkanlık yemini etmeye nasıl mecbur tutulduğumu bile hatırlamıyorum. Beledicilerle başım derde girmesin diye saat 13-14 arasındaki mecburi öğle tatiline uymuş, mesleğim olan iş aramakla borç aramak işine ara vermiş, elimle günlük gazetelerden birini almış, uzanivermişim divana.

Gözlerim haber başlıklarında tur atıyor, kafam başka yerlerde... «Güneydoğu susuzluktan yanıyor!», «Arap-İsrail uçakları birbirlerinin topraklarına akin üstüne akin yapıyor!», «Vietnam'ı, Kamboç'u, Çin'i, Rusya'sı ile bütün Asya kaynıyor!», «Grevler nedeniyle Avrupa, büyük bir ekonomik krize sürükleniyor!», «Amerika'nın derdi hepsinden büyük. Bir taraftan Türkiye'nin haşhaş ekimiyle uğraşıyor, bir taraftan Saygon hükümetinin desteği ile Asya'da kesin bir zafer elde etmeye çalışıyor. Bir taraftan Ortadoğu için barış planları yaparken diğer taraftan İsrail'e ağır silah satmaya kalkışıyor. Zenci sorunu, Pakistan sorunu, yabancı ülkelerdeki üsler sorunu, Ortak Pazar, Nato sorunları da cabası...»

Kısacası bizim evi gözünlüğün önüne alın, dünyanın halini gördün! Kör-olasi hanede huzur desen huzur yok, para desen para yok, yiyecek yok, içecek yok!

Attım gazeteyi elimden. Gün ortasının o bunaltıcı sıcaklığında mahallede civil civil... Yanımızdaki Hüsamettin beyler kamyonu dayamışlar kapıya, yazlığa gidiyorlar. Onların bir ev üstündeki Rıza beyler Avrupa'ya gidiyorlar. Kenan beyler, ellerinde fileler denize gidiyorlar. Onca millet gider de ben durur muyum? Başkalarından ne eksikim var? Onlar gittikçe uzandığım yerde ben de dalıp dalıp gidiyorum! Arada bir de kendi kendime:

— Ulan, diyorum, şu ölümlü dünyada kaç günlük ömrümüz var? Şöyle kavgasız gürlüttüsüz, savaşırsız sıkıntısız bir yer balsa, insan ömrünün kalan kısmını öyle bir yerde yaşasa olmaz mı sanki?

Gerçi savaşları çıkaranlar da, ekonomik krize sebep olanlar da insanlar ya... Önce bütün insanlığın başına geçeceklerin, yeni bir dünya kuracakların, hayatı yaşanır hale sokacakların, derken:

— Haydi bakalım, dediler, başla şu hayal ettiğin yeni dünyayı kurmaya.

Kendimi koca sarayda görünce paçalarını tutuştum:

— Kim? dedim, ben mi?
— Yeni bir dünya kurmak isteyen sen değil miydin?
— İki gözüm önüme aksın ki, gençliğimin hayrını görmeyeyim ki böyle bir şey söylemedim. Sadece aklımdan geçirdim.

— Aklımdan geçirdiğin gibi şu yeni dünyayı kur bakalım!

Saate baktım, üç olmuş. Yani mecburi öğle tatili biteli dünyanın zamanı olmuş:

— Allahınizi severseniz yolu gösterin, diye yalvarmaya başladım. Herkesin işi gücü var bırakın gideyim yahu!

— Ne iş yapıyorsun?

— İş arıyorum.

— Peki, yeni dünyayı kim kuracak?

— Sizin yüzünüzden isimizden olamayız ya... İşsiz birini bulun, kurarsın.

— Yoo, dediler, bir yere gidemezsin. Sana güvenerek Nixon'a yol verdik. İşse, bu da bir iş. Düşün, yalnız Amerika'yı değil, bütün dünyayı selâmete çıkaracaksın. Az şeref mi?

İnsanlık denince yüreğim yumuşadı yine:

— Maaş ne kadar?
— Sen iste, biz verelim.
— Net her ay bir binliğinizi keserim, dedim. Vergisine, sigortasına, sendikasına karışmam.

— Tamam, dediler. Şurası çalışma odanız. Burası dinlenme odanız. Şurası ıslık çalma salonunuz. Bu, düşünme masanız.

Bir geniş salona geçtik:
— Burası arşiv dairesi... Şu, Uzakdoğu dosyası. Bu, Ortadoğu dosyası. Şu...

Her ülke için ayrı bir dosya, dosyaları dünyayı teslim ettikten sonra:

— İşte ünlü kırmızı telefonunuz, dediler. Dilediğiniz an direkt olarak Kremlin'e konuşabilirsiniz. İşte ünlü kırmızı düğme. Dilediğiniz an nükleer savaşı başlatabilirsiniz. Yalnız dikkat edin, dışardan her ne kadar ülkeyi siz yönetiyormuşunuz gibi görünsün de, kendi iradenizle tuvalete bile gidemezsiniz. Her konunun bir uzmanlar kurulu vardır.

Devir teslim işi bittikten sonra:

— Haydi bakalım, göreviniz insanlık için hayırlı olsun, dediler.

Elini kolunu bağlayıp oturmakla mutlu bir dünya kurulamazdı. İlk olarak bütün yabancı ülkelerdeki askerlerimi çekmeliydim. Ağır silah yapımına son vermeliydim. Askeri yardım isteyen ülkelere, «Anlaşmazlıklarınızda konuşarak halledin, savaş olan yere yardım yok» demeliydim. Türkiye haşhaş mı üretiyor? Bana ne? Üretirse üretsin. Geri kalmış ülkelere verilen iktisadi yardım, bir kaç nüfuzlu kişinin ceplerine mi iniyor? Amaç, mutlu bir dünya kurmak olduğuna göre hemen ke-

silsin! Bazı ülkeler yabancılara ait yatırımların devletleşmesini mi istiyor? Bu, akıllı bir davranış olduğundan böylelerine daha fazla yardım edilsin.

Henüz düşünürken bir sürü insan doluşuverdi odama. Ülke ekonomisini ayakta tutan kuruluşların temsilcileriyle, bizim danışmanlarımız gelenler:

— Mutlu bir dünyanın kurulmasını en az sizin kadar istiyoruz, dedi biri. Ama silah yapımına son vermekle değil, hız vermekle gerçekleştirilir bu. Bugün bir savaş uçağının fiyatı şu kadar milyon dolar ederken...

Açıldı dosyalar. Vietnam savaşı çıktığından bu yana ağır sanayi dev adımlarla ilerlemiş, boşa gezen milyonlarca vatandaşa iş verilmiş, devletin vergilerden elde ettiği gelirler rekor seviyeye erişmiş. Silahsızlanma ağır sanayiın iflâsı olacağına; milyonlarca insan bir lokma ekmeğe muhtaç kalacağına; devlet, vergi gelirlerinden mahrum olacağına göre bu mümkün değil!

— Askerî yardımları da kesemeyiz, dedi bir başkası. Bir aracın fabrika tezgâhından çıkışından, miadını doldurduğuna kadar her el değiştirmesinde getireceği gelirleri hiç düşününüz mü?

Doğrusu düşünmemiştim. Dosyalar yeniden açıldı, örnek olarak 2. Dünya Savaşı sonlarında imâl edilen bir cip ele alındı. Kore'ye satılmış, saf dışı edilince hurda fiyatına geri alınıp, bir boya çekildikten sonra Vietnam'a satılmış, hurda fi-

yatına geri alınıp, daha üç ayrı ülkeye satılmış.

— Demek ki dünyanın en kârlı işi, iktisadi yardımlar.

Sefaletin hüküm sürdüğü yerde mutluluk aranmayacağına göre, yeni bir dünya kurma yolundaki ilk kararımı açıkladım:

— Harb sanayii üretimini iki misline çıkarmalı ve askeri yardım istemeyen ülkelere de yardım almaya zorlamalı!

Bu kez uzmanlar üşüştiler başıma:

— Evet ama, savaşılan yerler belli. Üretim fazlasını ne yapacağız?

Allahtan diğer uzmanlar imdadına yetiştiler:

— O mesele kolay, dedi biri.

Dünya haritasını önüne çekip, başladım incelemeye:

— Bu iş için en elverişli yer, Güney Afrika'daki kabileler. Örneğin ikisini, üçünü birbirine düşürürüz, derken arabulucu göndeririz, silah göndeririz, uzman göndeririz, yardım göndeririz.

Bu kez ağırlığı koydum:

— Görevimiz savaş çıkarmak değil, mutlu bir dünya kurmak!

Özel danışmanlarımdan olan Mutluluk Masası Uzmanı:

— Mutluluk denen şey ülkelere ancak anlaşmazlıklarla girebilir, dedi. Düşünün, arabulucunun girdiği yerde ne çıkar?

— Valla, bilmem ki...

— Uyuşmazlık çıkar. Uyuşmazlık çıkan yerde, hır çıkar. Hır çıkan yerde, askerî ve iktisadi yardım sorunu çıkar. Yardım isteyen yere para çıkar. Bir yere de para girdi mi, mutluluk başladı demektir. İnsanları mutlu etme görevi, günümüzün iki süper devleti olan Amerika ile Rusya'ya düşüyor. Hasımlarımız, propagandalarını başarıyla yürüttükten, biz seyirci kalamayız. Bu nedenle diyorum ki...

Bu sağlam mantık karşısında söyleyecek söz bulamamıştım. Bastım emri:

— Savaş sanayii üretimini arttırsın!

Duyduk ki, kendi blokuna bağlı halkların mutluluğu için Rusya da aynı şeyi yapmış.

Dayandım emri:

— Stok birikimini önlemek için Asya'ya yeniden beşyüzbin asker çıkarılsın, Ortadoğu'ya arabulucular yollansın!

— Türkiye haşhaş ekimini bırakıp salyangoz üretsin, Suudi Arabistan petrolü bırakıp, topraklarına susam eksin!

Omuzumu dürttüğlerinde hâlâ sağa sola emirler yağdırıyordum.

— Bitti mi? dediler.

— Şimdilik bu kadar, dedim.

— Öyleyse yükseğe bir yere çık da, kurduğun dünyayı bir seyret bakalım beğenecek misin? dediler.

Baktım, eski tas, eski hamam... Dünyanın düntü nasıl ise bugünü de öyle.

— Rezalet! dedim.

— Yaa, dediler. Biz böyle olacağımızı biliyorduk ya, yepyeni bir dünya kurmaya seni pek hevesli gördük de, haydi hevesi kursağında kalmasın dedik. Değil sen, senin sülâlen gelse şartlar değişmeden dünyayı değiştiremez! İşte eserin ortada!

Bozuldum:

— Ne yapalım birader, dedim, madem beğenmediniz, kurmasını bildiğim gibi yıkmamı da bilirim ben!

Uzandım nükleer savaşı başlatacak kırmızı düğmeye.

— Aman! diye sarıldılar ellerime. Hem zahmete, hem masrafa yazık!

— Eee, böyle mi kalacak?

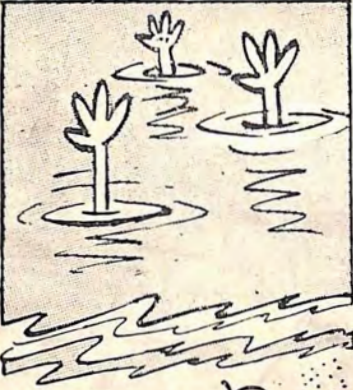
— Bırak düğmeyi hele... Bu gidişle nasıl olsa bu dünya bir gün kendiliğinden yıkılacak!

Başkanlık yaptığım sürenin maaşını almak için muhasebecinin gelmesini beklerken gözlerimi açtım ki, ne uzmanlar var, ne para babaları... Serinlik çökerken daha az yorucu bir iş bulmak için yeniden arşivladım yolları!

Vedat SAYGEL

İktidar — Eyvah... Galiba başımın etini yiyecekler!..

Sıcaklar boğulmaları arttı-
rıyor. — Gazeteler —

— İndirin elinizi... Kurtuldu-
nuz artık!..

—Gözlük alamayan fakirleri
de düşünmek lazım!..

—nasıl?
Kadınları
çıplak
gösteren
bu
gözlük de
benim
icadımı!..

**Kadınları
Çıplak
gösteren
Gözlük
Yapıldı**

500 lira.
Kadınları yarı çıplak
gösterir
yetmez mi?

—Bir gün sende, bir gün bende
olmaz. Gel şunu en iyisi
kardeş payı yapalım
arkadaş!..

750 lira. iyi, hoş
gözlüktür... Ama,
biraz dalgındır.
Kadın diye
bir erkeği
çıplak
gösterebilir.
Aman
dikkat!..

1000 lira. oldukça
mahcupdur.
buna rağmen
bazı yerleri
haric
kadınları
çıplak
gösterir

1500 lira. mükemmel
bir gözlük. yağmurlu
havalarda biraz sululuk
yaparsa da özel silecekler
derhal harekete geçip buna engel
olur. Ve siz de kadını çıplak
net olarak görürsünüz!..

YELPAZE

Şeytanın cenneti

J NSANLARIN istekleri kendi
kafalarının ufuk çizgisiyle
sınırlıdır.

Hani yoksul köylüye Padişah
olsa ne yapacağını sormuşlar da:
— Hep soğanın cücüğünü ye-
rim, demiş ya?

Onun cevabına gülümseyenler
aynı soruya kendi verebilecekleri
cevapların da başka ölçülere gö-
re ne kadar gülünç sayılacağını
unuturlar.

İstenecek şeylerin en yüksek
toplamları ifade edebilmek için
insanlar «Cennet» kavramını bul-
muşlardır. Ama üstünde azıcık
düşünürseniz bu kavramın ne ka-
dar çocukça bir icat olduğunu
görürsünüz.

Zira hepimiz biliriz ki kişile-
rin zevkleri başka başkadır. De-
mek ki insanları mükafatlandı-
mak için de her birini kendi gön-
lüne göre bir yere göndermek
gerekir. Öyle yapmayıp herkesi
kolektif ölçülere göre düzenlen-
miş bir «Cennet» e yollamak iç-
lerinden bir çoğunu ebedi eziye-
te sokmak olmaz mı?

Nitekim yurdumuzda kafalara
sinmiş klâsik Cennet manzarası
sırf belirli bir erkek tipinin zev-
kini yansıtır: muhallebiden du-
varlar, şarap dereleri, çıplak kız-
lar falan...

Peki, muhallebiden nefret eden
Yeşilaycı bir kadın o Cennete gi-
dince ne yapar?

Çocukluğunda durmadan böy-
le şeylerden söz açan dadımın et-
kisiyle kafamda kendime göre
Cennet adlı bir keyif kampı şe-
killendirmiştim:

Bol meyve ağacı, bol kuş, bol
balık, en iyi sapanlar ve oltalar,
azgın arkadaşlar, bir sürü futbol
topu... Ağaçların dallarını kopa-
rınca, evlerin camlarını kırınca,
kızların saçlarını çekince azarla-
yacak tek büyük yok ortalıkta...
Her gün doğum günümüş yahut
Cumhuriyet Bayramıymış gibi şı-
mararak, azarak, çatapat patla-
tarak haşarılık et edebildiğin ka-
dar...

Derken günün birinde dadımia
sinemaya gittik. Filmin adının
«Cennet» olduğunu öğrenince na-
sıl tatlı bir heyecana kapıldığımı
dün gibi hatırlıyorum. Gelgele-
lim kafamdakilerin hiçbirini gö-
rünmemişi perdede. Galiba Mü-
nir Nureddin Selçuk uzun uzun

şarkılar söylerken kamera daki-
kalarca ufukları tarıyor, bir ka-
dınla bir erkek de bıkıp usan-
madan birbirlerine göz süzüyor-
lardı.

O gün bugün bir kişinin Cen-
netinin bir başkasına Cehennem
olabileceğini hiç aklımdan çıkar-
mam.

Oysa bakıyorum, en akıllı ge-
çen uzmanlar bile bütün şartla-
rı hesaba katmadan basmakalıp
Cennet plânlarını uygulamaya
kalkıyorlar bazı konularda.

Örnek mi istersiniz? Geçenler-
de bir siyasimizin yumurtladığı
şu cevhere bakın:

— Cennet yurdumuzu kısa za-
manda kalkındıracak yolların ba-
şında turizm gelir.

Bir kere, eğer yurdumuz Cen-
net ise kalkındırılmasının söz
konusu olmaması gerekir. Ama
diyelim ki bu iktisat uzmanı po-
litikacımız o sözleriyle yurdumu-
zun tabii güzellik bakımından
Cennet olduğunu, ancak bu güzel-
likler içinde yaşayan insanları
daha mutlu kılmak için turizmin
getireceği nimetlere ihtiyacımız
bulunğunu anlatmak istemiştir.

Acaba o kadarı bile doğru mu?
Yâni toplumumuzun bütün özel-
likleri ve gerçekten büyük çapta
turist akınının o özellikler üstün-
deki etkisiyle ilgili bütün ihtimal-
ler hesaplanmadan turizm Türki-
ye için katıksız bir nimet sayı-
labilir mi?

Tabii güzellik, tatlı iklim, kay-
gısız yaşayış bakımından Dünya
Cenneti denilince düşünülen yer-
lerin başında Güney Pasifik Ada-
ları gelir. Filmlerdeki alışılmış
Hawaii sahnelerini bilirsiniz:

Lâcivert deniz... Palmiyeler...
Saz etekten başka bir şey giyme-
yen, boyunlarına çiçekten ger-
danlıklar takan, inci dişlerini
göstererek popolarını kıvıra kı-
vıra durmadan hula dansları ya-
pan kızlar... Onlara davul çalmak
ve ara sıra rahatça balık tutmak-
tan başka bir işle uğraşmaz gö-
rünen güler yüzüzlü, tasasız, tom-
bul erkekler...

On yıl öncesine kadar Hawaii
aşağı yukarı böyleydi gerçekten.
Sonra o adalara turizm geldi.
Hem ne geliş! Sel gibi bastırdı

turistler. Caddeler, mağazalar,
Hiltoni oteller sardı ortalığı. Pa-
ra aktıkça aktı.

İyi, değil mi?
Değil.

Bir kaç hafta önce AP Haber
Ajansı, Hawaii Üniversitesinin
bir incelemesinden alınan istatis-
tikler ve sonuçları yayınladı.

Hawaii nüfusunun geliri çok
artmış ama bu artış toplum ö-
zelliklerini altüst etmiş. Daha ön-
ce makbul sayılan işleri iyi yap-
tıkları ve Hawaii toplum ölçüle-
rine göre iyi yürekli, sinirsiz,
mert oldukları için saygı gören
kimseler şimdi yoksul sınıfa
sürüklenmiş, türlü türlü açığöz-
ler ön plâna geçmişler.

O konuyu bırakın, kadın-erkek
dengesi bile tepetaklak olmuş.
Daha önce erkekler kendilerine
güvenir, kadınlarını korur ve se-
verlermiş. Kadınlar da neşeli ve
mutluymuşlar. Ama şimdi onlar
evlerde, otellerde ve lokantalar-
da çalışarak kocalarının balıkçı-
lık yahut çiftçilikten kazandıkla-
rı paranın kat kat fazlasını alı-
yorlarmış. Bazılarının eline her
ay 15 bin Türk lirasının üstünde
para geçiyormuş.

Hastaneler gerek kadınlar, ge-
rek erkeklerde ülserin hızla art-
tığını farketmişler. Ayrıca, daha
önce hiç öyle şey görülmezken,
yüzünün gözünün şişliğinden ve
vücudundaki morluklar yahut ke-
mik kırıklarından esash dayak
yediği anlaşılan kadın hastaların
sayısı yükseldikçe yükselmiş. Bo-
şanmalarda ise 1963 yılından bu
yana yüzde 180 artış varmış.

Sonra, kazançlar yükselmiş a-
ma, bu gelişmeyi mümkün kılan
yabancı etkisiyle birlikte adalara
yepyeni usuller de akın etmiş:
reklâmlar, vitrinler, taksitli sa-
tışlar, gösteriş dertleri, «İlle kre-
di alın» diye propaganda yapan
bankalar filân...

Sonuç: nüfusun çoğunluğu girt-
lağına kadar borç içinde ve para
sıkıntısında. Daha önce hiç
görülmediği halde protestolar ve
iflâslar da arttıkça artıyormuş...

Bilmem ama, Türkiye'yi Cenne-
te çevirmeye çalışırken her adı-
mımızı düşünme taşına atsak iyi
olmaz mı?

Yoksa iş işten geçti, yurdumuz
çoktan Cennete döndü mü der-
siniz?

Refik ERDURAN

Kadın — Ben sana şu acayip şapkayı giyme dedim...
Bak, herkes sana bakıyor!..

HALK NELERE GÜLÜYOR?

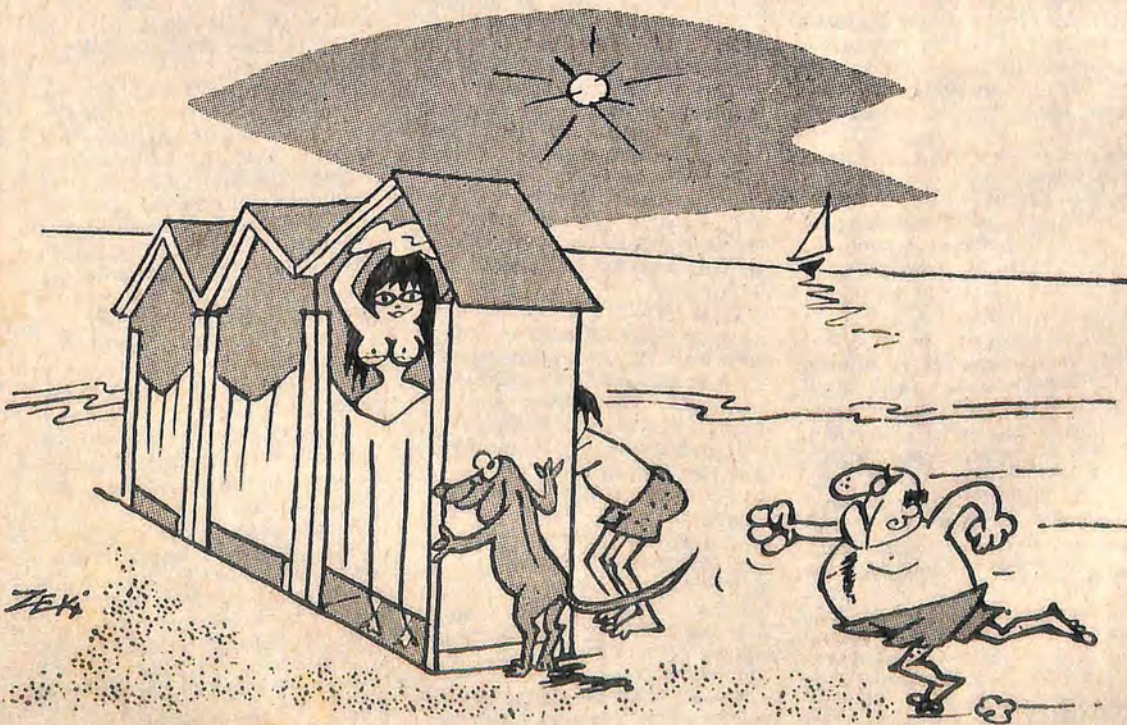
MİSAFİRLER DOYMUŞLAR

Kazamıza bağlı dağ köylerinin birinde hoşsohbet, ıgneli ve güldürücü sözleriyle herkesçe sevilen bir Salih Baba vardır. Bir gün Salih Baba'ya bir kasabalı grubu ziyarete gitmiş. Yaya olarak iki saatte vardıklarından hem yorgun ve hem de çok acıkmışlar. Çok iyi karşılanırlar. Hoşbeşten sonra önlerine taze incir konmuş. Ziyaretçiler büyük bir iştah ile taze incirleri kabuklarıyla atıstırmaya başlamışlar. Bir zaman sonra Salih Baba, yemek hazırlamakla meşgul karısına seslenmiş:

— Hanım, incirleri kaldırıver artık. Misafirlerimiz doydular.
Herkes şaşırmuş. Zira kimse sofradan çekilmemiş daha. Hanım durumdan utanmış ve boynunu bükerek gülmüş:
— Ama bey, yiyorlar daha, demiş.
— Evet, demiş Salih Baba, görüyorum. Önce kabuklarıyla beraber yiyorlardı, şimdi ise kabuklarını soymaya başladılar artık.
Mustafa MİMAR — Koçarlı/Aydın —

— Ne o, yanık kadın b...
— Gördüm, ama bu ka...

— Vay köpoğlusu!.. Ben sana dikizle demedim, «dikizleyenlere engel ol» dedim!..

K A

Güzelliğin gerçek mi, yoksa
Elle tutulur musun veyahut

Söyle; sinema
Brigitte Bardot

Belki de sosyeteden veya s...
Christina Keeler mi, bilme...

Tuvalleri yırtı...
Da Vinci'den l...

Ellerin ellerimde, dudak...
Lady Chatterley misin, yok...

Ya beni öldür...
Kleopatra misin

Elin elime değse canlanır m...
Konuş; Aphrodite misin, y...

Dilimden düşm...
Annabel Lee m...

Hangi sayıyı açsam karışm...
Madam Bovary misin, Lady...

Sen bensiz ede...
Ben senin Ade...

edin mi?..
kânini görmedim!..

— Korkma gel canım, dışardakiler kadar tehlikeli değildir!..

HALK NELERE GÜLÜYOR?

OKUMANIN KAZANCI

Her tuttuğunu koparan biridir Hasan Pınarbaşı. Bugüne dek hangi mesleklerde çalıştığını bilen yoktur, kendisinden başka. Her mevsimde yeni bir iş adamı olarak görmeye alıştık artık

Son işi emlak komisyonculuğu. Yanında sabah iş yerine gidip, akşam babası ile evine dönen, en az kendisi kadar şirin, daha ilkökula gitmeyen oğlu vardır bir de.

Ziyaret eder okulumuzu sık sık. Son gelişlerinden birinde idi Pınarbaşı'nın. Mutemet öğretmen, Mehmet İnal'ın maaşını veriyordu. Öğretmenin eline sayılan paraları dikkatle izlemekteydi. Duyduklarına inanamayıp sordu:

- Hoca, maaşınız kaç lira?
- Beşyüzyetmişbeş lira, Hasan abı.

Pınarbaşı düşündü düşündü:

— Senin maaşın kadar parayı benim oğlan dükkanda bahşıştan kazanıyor yahu, dedi.

Orada bulunanlar utandık okuduğumuzdan.

İbrahim KÜÇÜK — Karaman —

At koşumları, süs eşyası olarak kullanılıyor. — Gazeteler —

MODAYA UYANLAR!

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı DÜNYA

— Ula Memiiiiiii!... Baban ni-
ye gelmemiiiiiii?

— Babam degirmana getti!

— Degirmanda ne var ki?

— Degirmanda Murteza var..

Altı Çatal Murteza!... Halk Par-
tisi Murteza!... Hani bize kefil
olmuşdu da seçim zomani biz
İstanbul'da garpuz satırken bi-
zim yerimize sandıklara «Altı
Çatal» oylarını atmıştı ya.. işte
o Murteza!...

— Murteza evvelisü gün şehere
getmiş he mi?

— He ya!

— Şeherde parti reyizini gör-
müş he mi?

— He ya!

— Ne hovadis getiriniş?

— Çoh hovadis getiriniş Hıdır
emmi!... Bobam degirmana get-
ti ki Murteza'dan hovadis ala...

— Altı çatal üstüne he mi?

— He ya, altı çatal üstüne!...

Gurultay olmuş Hıdır emmi, Gu-
rultay!... Ecavit ile Kemmol Sa-
tir gayfeye getmişler Hıdır em-
mi, biliy misin, soğna efendime
söyliyem, Büland Ecavit demiş
ki «Gel seninlen bir tavla oyna-
yalı» demiş! Kemmol Satir da

ECAVİT SATİR'İ MARS EYLEMİŞ!

demiş ki: «Sen çığzıhh ediyisin
gardaş.» demiş, «İsmat Poşa ha-
kem olsun da oynayah.» demiş.
Getmişler İsmat Poşa'yı çağır-
mışlar. Başlamışlar zarları atma-
ya.

Ecavit:

— Heyyy gözünü yedigim ge-
mik, demiş, başlamış zarları sal-
lamaya. Bi düşeş, bi düşeş, bi
dört cıhar, diyerekten bütün ga-
pıları dutmuş.

Kemmol Satir:

— Ha boban siyaset gemigi,
demiş, elini gösküne vura vura
atmış zarları. Bir düşe gelmiş,
soğna efendime söyliyem bi ci-

har dü gelmiş, anliy misin, soğ-
na hepyek, dübara... der iken
«gele» atmaya başlamış... Asaba-
tı bozulmuş anliy misin Hıdır
emmi?

— İsmet Poşa neylemiş? Hep
seyirci mi galmış?

— Gosgoca İsmat Poşa seyirci
galmış olir mi Hıdır emmi? E-
cavit dü-beş atınca Kemmal Sa-
tir'ini tarafını dutmuş. «Bu zar
demiş, dü-beş de benziyi, pen-
ci dü'ya da.. Ecavit yeni başdan
atmış zarı, gine dübeş gelmiş.

Bu sefer İsmat Poşa:

— Ecavit oyunu alacah, emme
ve lâkin Kemmol Satir da oyun-

cu galacah!... demiş, anliy misin
Hıdır emmi?

— He ula, he!... Anliyim... Ne
ikide bir «Anliy misin?» deyip
duriysin? Gosgoca İsmat Poşa-
nın siyasetini anlamış mümku-
nisi var mı? Eee, de görem, soğ-
na n'olmuş?

— N'olacah Hıdır emmi, Eca-
vit mars etmiş, çıhmış!

— Nesine oynamışlar oyunu?

— Nesine oynamışlar ki Hıdır
emmi, bizim gibi köy gayfesinde-
ki gohmuş lokuma oynamamış-
lar helbet, anliy misin, altı çat-
al partısının baş koltuğuna oy-
namışlar!...

— Goltuğa Ecavit geçmiş he
mi?

— He ya!...

— Ula Memiiiiiii, İsmat Poşa
niye goltuğa geçmemiiiiiii?

— İşin o yanını bilmiyim gay-
ri, anliy misin, bobam degirma-
na getti ki her bir şeyi örgene.
Siyasetin dayısı Ecavit'te, havo-
disin goyısı Murteza'da!... Anliy
misin Hıdır emmi?

— Anliyim ula, anliyim!... Sen
get de benim annamadığımı İs-
mat Poşa'na annat, anliy misin?

HAFTANIN İNCİSİ: PARAVİ

★

dan yeni sözcüklere, bir yandan da —mızacı-
nın doğal bir gereği olarak— espriye susa-
mıştır iyice.

Konuşması sırasında «Parasal» diye bir
kelime kullanır.

İskender Cenap Ege, oturduğu yerden:

— Bu da ne demek?

Diye lâf atmaya başlar.

Ve Fikret Gündoğan, bir an için, altında
bulunduğu çatının, Parlâmentonun en ağırbaş-
lı üyelerine ayrılmış olduğunu unutarak, tıpkı
senli-benli bir yakını ile konuşur gibi, haf-
tanın incisini ortaya atar:

— Parasal paravi demektir!... Sen gevezi
olduğun için anlayamazsın!...

SALÇA - SOS - SOSYALİZM!

Marmara Otelinin havuz başında üç sos-
yetik hanımla konuşuyorduk. Üçü de 24 ayar
sosyalist görünen bu sevimli dostlarıma beş
kelime sordum ve ne anlama geldiğini söyle-
melerini rica ettim.

Bu kelimeleri ve sosyetik sosyalistlerin
verdikleri anlamı aynen yazıyorum:

CHP'nin, Cumhuriyet Senatosunda bir
grup başkanvekili var: İstanbul Senatörü Fik-
ret Gündoğan dostumuz.

Aslında Gündoğan'ın yaşı da, başı da C.
Senatosundan çok Millet Meclisine yakışırdı.
Tâ delikanlılığından beri tanıdığımız Gündo-
ğan dostumuz hâlâ deli-kanlıdır da ondan! Yaşı
ile, başı ile, gönlü ile, heyecanları ile —ele
avuca sığmaz— bir çekirge gibidir.. hiç
bir etkenin sesini kısılamayacağı bir Ağustos
böceğidir de ondan...

Gündoğan'ı Cumhurbaşkanlığı koltuğuna
oturtsanız yine değişmez. Bakarsınız zıp zıp
oynamaya kalkar. Bakarsınız kamusal kimli-
ğini ve kişiliğini özel kimliğinin ve kişiliğinin
espri özentsisine ipotek edip çıkar.

Bu afacan çocuğu, CHP. gibi ağırbaşlılık
iddiasında olan bir partinin nasıl grup baş-
kanı seçtiğini anlamak da güçtür. Tıpkı ge-
çenlerde Cumhuriyet Senatosu müzakerelerinde
sayın Gündoğan dostumuzun espri mera-
kını anlayamadığımız gibi.

AP. Aydın Senatörü İskender Cenap E-
ge'yi de tıpkı Gündoğan gibi çok eski yıllar-
dan tanırım. O da en az Fikret Gündoğan ka-
dar yakın dostumuzdur. İşin ters tarafı, İs-
kender Cenap Ege dostumuzun delikanlılık
yıllarındaki durgun, ağırbaşlı ve sâkin havası-
nın, Gündoğan'ın havası ile tam bir çelişme
halinde olmasıdır.

Şimdi. duyduğumuza göre kürsüde konu-
şan hatiplere lâf atarmış ara sıra. Oysa eski-
den lâf atmak şurda dursun altın yaldızlı çer-
çevelerdeki fotoğraflara göz atmaya bile işe-
nirdi...

Aşağıdaki konuşma işte bu iki (CHP'li ve
AP'li) senatör arasında Cumhuriyet Senato-
sunda geçmiştir.

Fikret Gündoğan kürsüdedir. Ve bir yan-

HASTANIN KÖYDEYİŞİ

Güzel ve anlamlı sözlerle eskiden vecize derlerdi. Dilimiz
arı'laşmaya başlayıp da arı gibi birbirimizi sokmak moda oldu-
ğundan beri vecizenin yerine «Özdeyiş» sözcüğü kullanılıyor.

Ses uyumundan yararlanarak ben de «Köydeyiş» sözcüğünü
türettim. (Müsadenizle!)

Ara sıra bizim köyden tekerlemeler sunarsam umarım ki an-
lamını anlamakta ve kavramakta güçlük çekmezsiniz. Bu haftaki
köydeyişimiz şu:

Süvarisini tekmeleyen kır at,
Arkadan kurulan saat,
Söz dinlemeyen evlât,
Erken uyanmayan avrat...
Bunların hangisi kapında ise, at!..

GÜZELLİK VERGİSİ

Hong-Kong yetkilileri yeni bir vergi tasarısı hazırlamışlar:
Gençlik ve güzellik vergisi!...

Genç ve güzel olduğunu iddia eden tüm hanımlar, ancak ver-
gi karnelerini göstermek suretiyle ispat edebileceklermiş fiili du-
rumları.

Vallaha çok akıllı adamlar şu Hong-Konglular!...

Aksi iddiada olacak tek hanım, henüz annesinden doğmadığı-
na göre, bakın görün, bütçe açıklarını ne kolay kapatacaklar...

Oysa biz bütçe açığını kapatmak için, bir
parmak Personel Yasası baliyla milletin ağ-
zını kapatmaya çalışıyoruz.

Koysanıza bu çeşit vergi!..

Ne duruyorsunuz sayın baylar? Eşleriniz-
den mi korkuyorsunuz? Yoksa kaynanalarınız-
dan mı?..

Selâhattin'in Lambası

YAZAN:

7

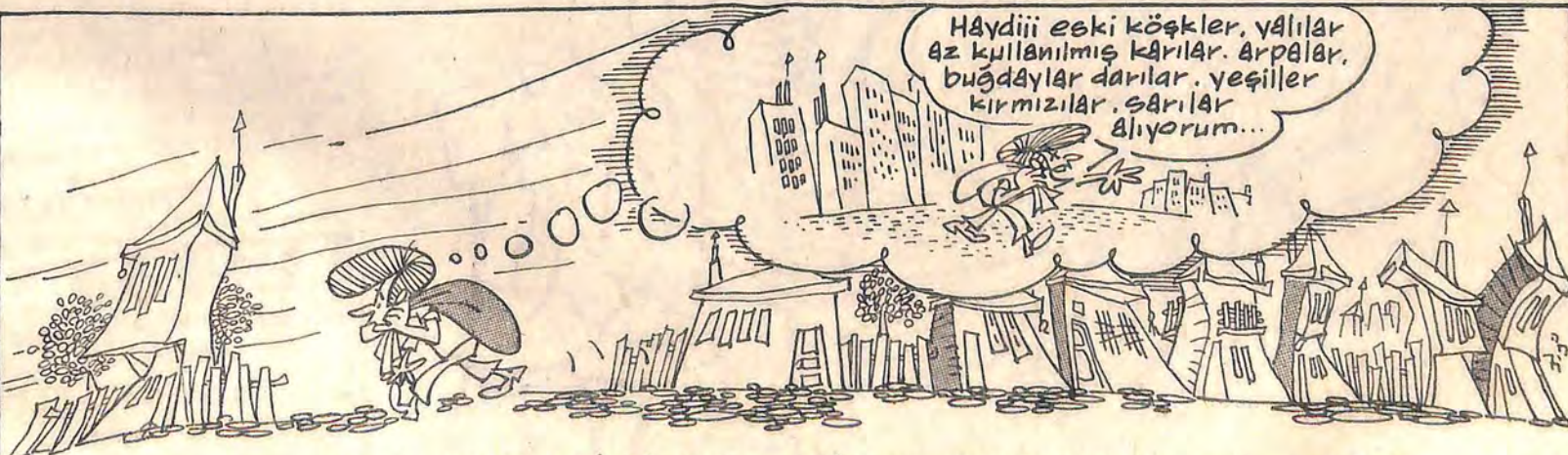
SUAVİ SÜALP

ÇİZEN:

SEMİH BALCIOĞLU

NE KADAR ESKİ EŞYA, GİYECEK, YİYECEK, İÇECEK GİBİ ÖTE BERİ VARSA, UCUZA KAPATIP, DAHALİYA SATACAĞIM... SONRA ZENGİN OLUP YAN GELİP YATACAĞIM

...VE BÖYLECE SELÂHATTİN SABAHİ ETTİ. BİR KURU ÇAY İÇEREK BODRUMDA BULDUĞU ESKİ BİR ÇUVALI SIRTINA ATTI, ANNELİĞİ NAFİYE HANIMIN HAYIR DUALARI ARASINDA DAHA KARGALAR BİLE UYANMADAN YOLA KOYULDU... "Ne kadar hâzin değil mi ?.."

Gizli ajan

Çeviren:
Süheylâ
AYKUT

A JAN 84.00, telefon çaldığında mışıl mışıl uyuyordu. Alıcıyı kulağına götürerek uyku dolu bir sesle:

— Alo, dedi.
— Ben albay, diye cevap verdi karşı taraftaki ses. Sizi bekliyorum. Onbeş dakikaya kadar büromda olunuz.

Ajan 84.00, bir kedi çevikliğiyle yerinden fırladı:

— Şimdi!...

Albay, parmaklarını masanın üstündeki dosyaya vurarak:

— Şimdi görevinizi açıklayacağım, dedi. Arnouville-les Gonzesse'e gideceksiniz. Ticaret Oteline ineceksiniz. Odanızı ayırttım. Son derece güçlü bir yabancı ajanın, başka bir yabancı ajana bazı vesikalar vereceğini öğrenmiş bulunuyoruz. Bunları istiyorum. Çalışın, çabalayın, vesikaları ele geçirin!

— Tamam patron.

Yıldırım hızıyla evine dönen ajan 84.00 hemen valizlerini hazırladı, soluğu doğruca adı geçen sayfıye yerinde aldı, Ticaret Otelini bulup, kendine ayrılan odaya daldı!

İşi hiç de kolay değildi. Bütçesi fakir, kredisi sınırlı olduğu için tatsız tuzsuz, şarapsız viskisiz yemeğini yediği restoranın penceresi önüne oturmuş hem geleni geçeni, hem de içeri girenleri inceliyordu. Bakışları birden siyahlar giyinmiş bir adama doğru kaydı. İçini garip bir his bürikti. Aradığı adam garanti buydu! Kolunun içinde gizlediği mikro fotoyu harekete geçirerek adamın bir kaç poz resmini çekti, düştü peşine.

Garip davranışlı siyahlı adam önce lüks bir villaya girdi. Ajan 84.00

villaya giremediyse de hemen pencerelerin birine yapıştı. Ayna gibi görünüyordu içerisi. İşte, şimdi siyahlar giyinmiş esrarengiz adam, sarışın, çok güzel bir kadınla karşı karşıya bulunuyordu. Bu kadının tarifini casus romanı yazarlara bırakaydık, mutlaka şöyle anlatacaklardı: «Dalga dalga sarı saçları, biçimli omuzlarına dökülmüş, kalın şehvetli dudakları binlerce erkeği baştan çıkarmaya yönelmiş, naylon çoraplar içindeki biçimli bacakları esas duruşa geçmişti.»

Mikro fotoyu yeniden harekete geçirdi ajan 84.00... Kısa bir konuşmadan sonra ayağa kalkan kadın, küçük bir çekmeceyi açtı, esrarengiz adama, esrarengiz kâğıtları verdi. Villadan çıktı adam. Bir sokak fenerinin arkasına gizlenen ajan 84.00, avını yeniden izlemeye başladı. Adam bir kiliseye girdi, ajan kapıda bekledi. Millî hisleri galeyana gelmiş, kilise kapısında, «Tanrım, bütçemiz sınırlı, mermilerimiz sayılı olduğu için devleti zarara sokma; böyle namussuzların cezasını sen ver!» diyerek bulunduğu meziden bir kaç el beddua da etmişti.

Kiliseden çıkan adam Fou-Rire caddesi 23 numaranın önünde dur-

du. Burada oturduğu belliydi. Eve girmesinden hemen sonra, ajan 84.00 aralık kapıyı omuzlayarak daldı içeriye! Neye uğradığını anlayamayan esrarengiz adama:

— Dur arkadaş, dedi. Kartları açık oynamanın zamanı geldi. Az önce size verilen kâğıtlar beni de ilgilendiriyor.

— Fakat...

— Silâhlıyım!

Tabancasını çıkardı. Bakışları siyahlı adamın üzerinde, silâhını parmağında fır fır döndürüp duruyordu.

Tabancayı gören adam yumuşayacağına diklendi:

— Hiçbir şey elde edemeyeceksiniz!

Yumuşak davranmanın, işini güçleştireceğini anlayan ajan sert bir sesle:

— Höh! diye bağırdı.

Fakat esrarengiz siyahlı bununla da yılmamıştı. Hattâ bir deli ile karşılaşmanın çaresizliği içinde «Ne yapayım» der gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Yoo, hemen işi bitirmesi gerekiyordu. Ajan 84.00 bir judo numarasıyla avını yere yuvarladı, suratına okkalı bir yumruk attı, cebinden çi-

kardığı kalın bir iple esrarengiz adamı güzelce paket yaptı! İşi tamamdı artık. Başladı etrafı araştırmaya. Büyük bir çekmece, üstünde «Yeryüzünde barış» yazılı bir zarf vardı ki, bu sözler şifre cetveline göre «Birinci örnek plân» anlamına gelirdi. Zarfın hemen yanında bir deste de para vardı.

Huzur ve sevinç içinde Paris'e dönen ajan 84.00 hemen fotoğrafları banyo etmiş, patronunun karşısına dikilmişti.

— Teşekkür ederim, dedi albay. İşinizi çabuk bitirdiniz. Raporunuzu uzmanlara vereceğim.

Ajan 84.00 mutlulukla evine döndü. Büyük bir bardak ıhlamur doldurdu, henüz ilk yudumunu almadan gelen telefon üzerine soluğu yeniden büroda aldı.

— Biraz yaklaşın, dedi albay.

Ajan yaklaştı:

— Buyrun albayım, emrinizdayım.

— Siz bir aptallar kralısınız! Budalaların en budalasısınız! Ne yaptığınızı biliyor musunuz?

— Evet albayım... Bir yabancı ajanı suçüstü yakaladım.

— Sersem, o ajan dediğin Gonzesse kilisesinin papazı; şahane sarışın diye adlandırdığınız kadın 42 ellisini aşkın, semtin en iyiliksever insanı...

— Peki, üstünde «Yeryüzünde barış» yazılı zarfta ne var?

— Rahibin pazar vaazı için yapacağı konuşma...

— Paralar?...

— Onlar da düşkünlere dağıtılmak için sizin «Şahane sarışın» tarafından yapılan yardım... Haydi artık defolun karşımdan!

Ajan 84.00 hemen defoldu ve eski mesleği olan psikologluğa döndü.

Bertrand de Goyon'dan

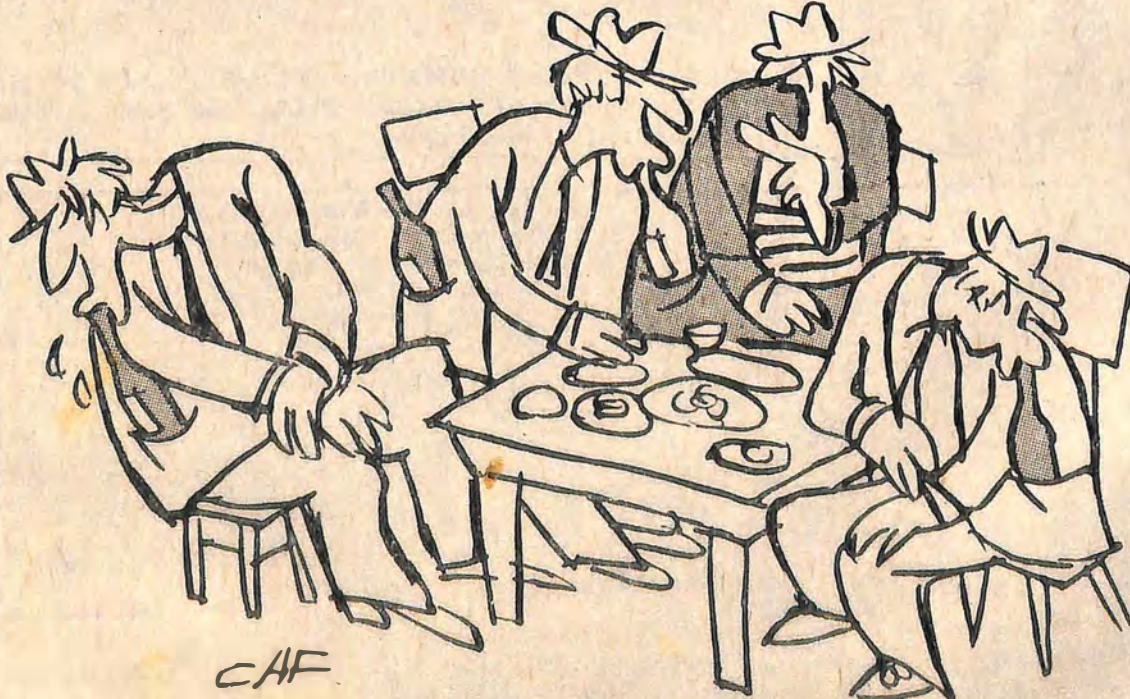
çeviren:

Süheylâ AYKUT

METİN
SANLI

— Evsafa uygun ilâç bulamadığımız için, şimdilik reçeteleri yedirerek tedavi ediyoruz!..

CAF

— «Herkes cebinden içecek» dememişmiydik ahbab!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

AKBABA
Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiyatı: 125 kuruştur.

PAZARTESİ

Kolayı var

Biri ithal, biri yerli, iki ana sorun nedeniyle seyircinin karşısında kıvrır kıvrır kıvrıran oryantal dansözlere döndük.

Haftalardır içte susuzluktan kavruan bölgelerimizin dertleriyle yaşıyoruz; dışta, haşhaş ekimini ya-saklamamızı isteyen Amerika'nın baskısından bunaliyoruz.

İşin yoksa şikâyetleri dinle dinle tozutt!

«Kuraklığın felâket halini aldığı Doğu'da, su karaborsaya düştü!» Derken dışardan bir ses:

«Haşhaş ekimi önlenemezse Ame-rika, Türkiye'ye yaptığı yardımı ke-secektir!»

Tehdit kokan bu habere üzülmeye kalmadan, daha üzücü bir olay takılıveriyor gözlerinize:

«Görülmemiş bir kuraklığın hü-küm sürdüğü Güneydoğu'da halk, ölmek için göçe hazırlanıyor!»

Göz pınarlarınızda titreyen iki damla yaş, bir demecin öfkesiyle kuruyuveriyor hemen:

«Türkiye'nin haşhaş ekimiyle cid-di bir mücadeleye girişmediği ge-rekçisiyle Amerika, Nato'yu hareke-te geçirdi.»

Kızmanızın mı, kederlenmenizin mi gerektiğini düşünürken olaylar daha hızlı geliyor:

«Görülmemiş kuraklık yurdun her tarafını sardı!»

«Haşhaş nedeniyle Amerika, Tür-kiye'ye ceza verecek!»

Aman mister, suyu bitmiş ateş üstündeki tencere gibi çatır çatır ça-layan bir ülkeye ceza mı ister?

Durum ortada... Haşhaş ekmemizi önlemek isteyen siz değil misiniz? O halde bu korkunuz, bu telâşınız neden?

Siz siz olun ne yardımı kesin, ne Nato'yla temasa geçin, ne ceza ve-rin. Açın ellerinizi Tanrıya, bizdeki bu kuraklığın devamını isteyin.

Zira marifet haşhaş ekmek de-ğil, su bulup yetiştirmektir.

SALI

Pay ummayalım

Duydunuz mu, okudunuz mu bil-mem. Son üç yılda din değiştirip Müslümanlığı kabul eden Almanla-rın sayısı sekizyüzü bulmuş.

Biliyoruz, her şeyde olduğu gibi yine bir sürü fırsatçıyı harekete ge-çirecek bu açıklama. Her konuşma fırsatı bulan, «İmanlı ve plânlı ça-lışmalarımız, işte bu mutlu sonucu doğurmuştur» gibilerden demeciler verecek, palavralar atacaktır.

Yoo, beleşçiliği bırakalım baylar. Başarı ne sizin, ne bizim... Bal gibi, turist pasaportuyla Alman sınırına dayanan işçilerimizin...

Yaz demeden, kış demeden dayan-dılar, direndiler, ülkeye girmek için çeşitli yollar denediler; sonunda kendilerini değil ama, Almanlara Müslümanlığı kabul ettirdiler.

ÇARŞAMBA

Kent değil, okul

Ankara Büyükşehirliğinden alınan Dubçek, bir kereste fabrikasına yer-leştirilmiş.

Eh, başkentimizin sihirli özellikle-rinden birini daha öğrendik demek.

Bizden adını atan mebus olu-yor, müdür oluyor, Bakan oluyor; yor, eğer Ankara'da altı ay ihtisas ya-eleğlü Ankara'da altı ay ihtisas ya-eleğlü diplomatlarını «Uzman» olarak kereste fabrikalarına yolluyor!

PERŞEMBE

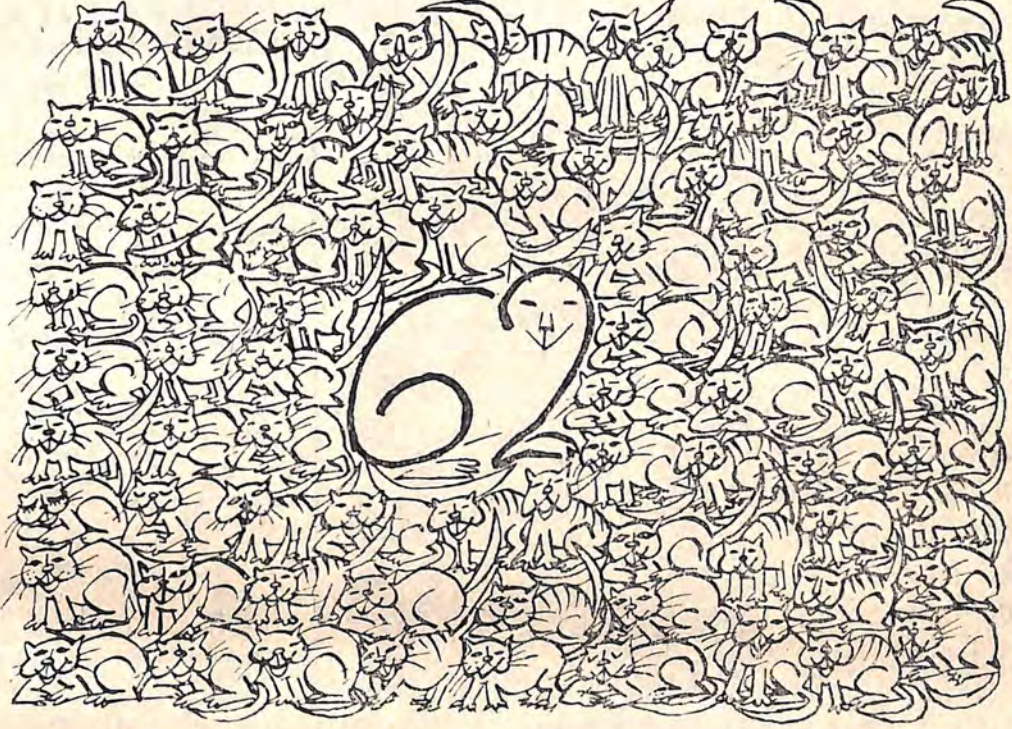
Şu bizim arkadaşlar

Kuraklık bölgesindeki incelemele-rini bitirip, kaldığı otelin havuzunda serinledikten sonra gazetecilerin so-

— No. 6 —

— Burada dişi bir kedi yaşıyor gizliyor... Bu kedi nerede ve kaç yaşında?..

BULAN KAZANIYOR

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

ularını cevaplandırın Köyişleri Ba-kan, «Hissedilir derecede susuzluk yoktur» demiş.

Şu bizim arkadaşlar da bazen pek çocukça işler yaparlar doğrusu. Tok adama kılık hakkındaki düşün-celeri sorulur mu? Sorulursa elbet:

— Hamdolsun hissedilir derecede bir kılık yoktur, diyecektir. Hav-yarlar biraz bayatça ama...

Ya da parasının hesabını bilemi-yecek kadar zengin birine, piyasada görülen kriz hakkındaki görüşlerini sormaya benzer bu. Azarlıcasına parmağını sallayıp:

— Yooo, asılsız haberlerle vatan-daşın kafasını bulandırmayın, diye-cektir. Piyasada bir kriz varsa ne-den paranın azalması değil, sıcak-ların artmasıdır.

Sen tut, havuzun içindeki Bakana sor:

— Memlekette gerçekten endişe edilecek bir kuraklık var mıdır?

Bakanın ağzıyla biz cevap verelim:

— Yoktur. Tıpkı kuraklık bölgesinin susuz-luktan yanan insanları arasında bir gazetecinin olmadığı gibi...

— Sigara paketinden bir «sevgili» çıktı. —

— Ben sana sigarayı yasak etmedim mi ayol?..

CUMA

Heykeli bile tiryaki

Gazeteler, Amerika'nın dünyaca bilinen ünlü Hürriyet Heykeli'nin üstünde on kilo eroin bulunduğunu bildirirken, konuyu yakından incele-yen otoritelerimizden biri şu açıkla-mayı yapıyor: «Türkiye'nin bütün afyonu eroin olarak Amerika'ya gir-se, onsekiz günde biter.»

Konunun yabancısı olduğumuz halde, buna bizim de aklımız yattı. Biter mi, biter...

Böyle tiryakiler olduktan sonra bizim eroindir ancak Hürriyet Hey-keline yeter!

CUMARTESİ

Hüner ve kader

Gazetelerden birinde çıkan: «Ra-kiplerine meydan okuyan berber kendini ayaklarından asarak baş-aşağı, müşterisini traş etti.» hab-e-rinden sonra, Derince'li berberler-den biri de «Biz böylesini de yaparız» diyerek hem kendini, hem müş-terisini ayaklarından ağaca asmış, adamı bir güzel traş etmiş!

Haydi berberlerin tutumuna «Mes-lek hüneri» diyelim.

Ustura altındaki adamın durumu ise, sadece vatandaşın kaderi!

PAZAR

Ne işler var

«Bu pahalılıkta 450 lira maaşla yaşamaz» diyen iki çocuk anası hemşire, mesleğini bırakıp şarkıcı-lığa başlamış. Hayırlı olsun.

Haddiniz olmayarak bir akıl da biz verelim:

Eğer günün birinde «Bu pahalı-lıkta bir kaç bin lira ile geçinmez» dersanız, çekinmeden politikaya at-layın, seçime katılın, parlâmentoya girin. Yapacak iş bulamamış bile ayda onbini cebinize atarsınız, key-finize bakarsınız. Bu pahalılıkta ona da para denmez ama, bu maaş sa-dece bir parmak kaldırmaya.

Vedat SAYGEL

salçasını. Kırımızı yemeği sever millet, azıcık da yemek boyası, iki avuç da kırmızı biber, iştahsızlara iştah ilacı. Biraz toz nane. Dökelim bunun hepsini gebeş tencereye!

Çorba hazır beyler!...

Önce biz yiyeelim, oh elime sağlık, mis gibi olmuş...

— Hoş geldin usda!

— Hoşbulduk.

— Şehriye yaptım.

— Yesinler...

İşte garson Fehmi, sabahçı...

İşte patron Ökkeş abi...

İşte ilk müşteri, bir şoför:

— Çorba var mı?

— Var.

— Ne çorbası?

— Şehriye.

— Mercimek yok mu?

— Pişmedi daha.

Ye ulan inek işte, midenle kontratın mı var, sana sabah sabah mercimek çorbası yedireceğim diye?...

Yesin, âfiyet olsun!

Sonra hummalı bir çalışma. Ispanak, yumurtalı ispanak, kavurma, kapama, orman kebabı, tas kebabı, tepsi kebabı, kuru fasulye, nohut, iç bakla, pilav, irmik helva, komposto...

Yesin millet, paralı imarethane mübarek!...

Usta saat ikide izin verdi:

— Aldın mı lan küpeyi? dedi.

— Aboov, eyi hatırlattın vallaha usda, unuttuğum, dedim.

— Çok möhin, avrat milleti hediye yi sever. Sarkan sallanından al!

— Olur usda.

Elimi yüzümü bir güzel yıkayıp, saçlarımı taradım. Ama ah şu yağmur. Bir yağmaya başladı mıydı, yağmur yağmama duasına çıkmak gerek, delinir göğün dibi, yağar da yağar mübarek. Koştum ilerdeki tuhafiyecilere. Yeşil bir küpe aldım ustanın dediği gibi, sallanan, sallandıkça da şıngır mıngır sesler çıkaran cinsinden. Bir de kutuya koydurdum adama, koştum gittim çeşmenin başına. Biraz dineldim, yağmur iyice benzetecek beni, karşıya, genel tuvaletin tentesinin altına girdim. Gelirse, buradan görürüm. Beklemeye başladım. Geçen birinden sa ti sordum:

— Üçe geliyor, dedi.

Yoksa gelmiyecek mi Raziye? Gelecek, gelmiyecek diye fallar açmaya başladım:

— Şu tuvalete giren adam küçük çişini yaparsa gelecek!... diyerekten.

Biraz sonra tekrar saati sordum:

— Üçü on geçiyor, dedi bir delikanlı.

İçim sıkılmaya, kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Madem gelecektin, niye söz verdin, madem geleceksin niye zamanında gelmezsin? Ayıp değil mi yâni, insan Kemal'ine yapar mı bunu?

Karşıdaki faytonun ardından siyah bir mantolu geliyor. O mu? Evet, o... O, Raziye... Vardır elbet bir sebebi geciktiğinin. Ayı mı salmadı, kimbilir ne oldu?

Yürüdüm, yanına yaklaştım:

— N'oldu, bir şey mi oldu? dedim.

— He, dedi, tutturdu bugün hava yamur, işe gitmiyecem diye. Yatdı uzandı. Bana el atdı, çek get lan işine dedim. Sona kalktı getdi. Ben de ondan gecikdim.

— Korktum gelmiyecen diye.

— Heç gelmez miyim? İşe getme se bile gelirdim.

— Ne yalan uydururdun?

— Ne yalan uyduracam, gezeceğim, çıkardım. Bi de hesap mı verciyyk Allahın ayısına.

Yağmur sicim gibi yağıyordu. Neden bu menleketin tüm insanları, Saniye akortludurlar yağmura... Saniye ki yağmur yağmıyormuş gibi, herkes günlük işlerini şemsiyeye ihtiyacı duymaksızın görürler. Ancak sağanak olursa, o zaman üç beş dakika bir eğintinin altında dinelirler, ondan sonra yola yine devam.

(Devamı var)

İmdat

Zırl zırl öten telefon alıcısını kaldıran komiser,
— İmdat! Çabuk yetişin, imdat! diye bağırarak boğuk bir ses duydu.

— Peki, diye cevap verdi. Şimdi geliriz. Ama ne oluyor?

— Bir kedi odama girdi, çabuk olun!

— Fakat madam, bu kadar önemsiz şey için de polis çağrılmaz ki... Hem siz kimsiniz?...

— Kim olacak canım, diye cıvelendi karşılık ses. Tabii ki pa-pağan!...

— Maalesef, sırtı bundan daha açık mayomuz yok!...

Neden?

— Papağanın ne oldu?

— Öldü.

— Neden acaba?

— Ben evlendim de...

— Anlaşıldı. Her halde karımı kıskandı.

— Yok canım... Karım eve geldiğinden beri zavallı hayvancağız konuşma fırsatı bulamadı!...

Madalyonun tersi

Neşeyle evine dönen adam:

— İyi bir şey yaptım, dedi. Hayatımı oniki milyon franga sigorta ettirdim. Yâni bana bir şey olursa, tam oniki milyon alacağsın.

Kadın biraz düşündü, sordu:

— Ya bir şey olmazsa?...

— Eğer hava çok sıcak olmasaydı, beni bu kadar soymana müsaade etmezdim!...

Deneme

Ayakkabıcıya giren kadın:

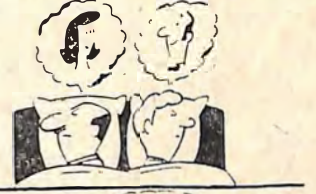
— Kapıdaki ilânda, son model ikibin çift ayakkabı getirdiğiniz yazıyor, doğru mu?

— Evet madam, buyrun inanmazsanız görün.

— Elbette göreceğim ve hepsini bir bir deneyeceğim. Gözü kapalı mal alacak değiliz a!

Yazısız

Yazısız

Şair ruhlu çocuk

Küçük Klod:

— Babacığım, dedi, senin ağaçlardaki yapraklar kadar çok parlanmasını, annemin de gökteki bulutlar içinde gizli yağmur damlaları kadar çok elmasları olmasını isterdim.

Anne ve baba, şair ruhlu bir evlât sahibi olmaktan memnun sordular:

— Neden?

Küçük cevap verdi:

— Tek vârisiniz benim de ondan!

Masrafa girmektense...

Londra'ya gelen İskoçyalı, parasız muayene eden devlet hastanelerinden birine giderek operatöre:

— Sol kolumu kesiniz doktor, dedi.

Hayretle sordu doktor:

— Neden?...

— Eldivenimin tekini kaybettim de...

Beş kadehte...

Odanın bir köşesinde uslu uslu oturan kadın, kocasına:

— Hayret! dedi. Beş kadeh viskinin seni bu kadar değiştireceğini ummazdım.

Hayretle irkilen adam:

— Yanlışın var şekerim, dedi. Ne beş kadehi?... Bir yudum bile içmiş değilim.

— Uzatma işte, dedi kadın. Beş kadeh viskiyi ben içtim, nedense sen değiştin!

Volga

Öğretmen, öğrenciye sordu:

— Volga hakkında ne biliyorsunuz?

Öğrenci cevap verdi:

— Kürek mahkûmlarının şarkısını...

— AAA... NE ACAİP BİR KUŞ SESİ !..

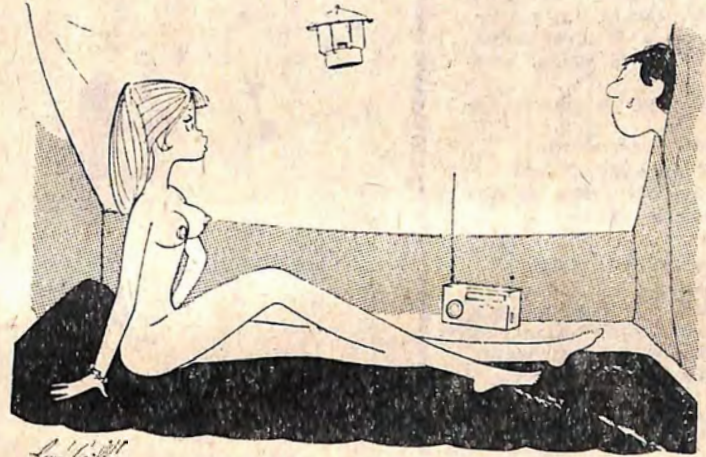
Dünya Karikatür leri.

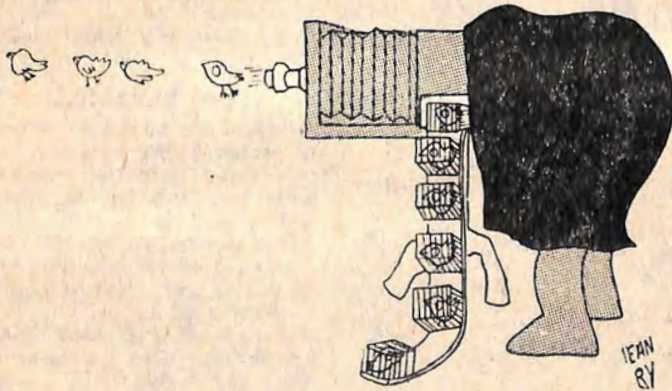
— AFFEDERSİNİZ, ATEŞİNİZ VAR MI ?..

— AL, BİR KADIN SENİNLE KONUŞMAK İSTİYOR !..

— YİNE BEN... DEMİN YANLIŞLIĞLA ÇADIRINIZI AÇTIĞIMDA ÖZÜR DİLEMEYİ UNUTTUM DA !..

YAZISIZ

— VER !..
— YOO... ÖNCE SEN VER !..

— HAYIR, BALIK YEMEM... CANIM BUGÜN TAŞ KEBABİ İSTİYOR !..

— BAK, BALIKLAR BİLE ELBİSENİ FAZLA AÇIK BULUYORLAR !..

Güz Çekilişı İÇİN

5 Apartman
Dairesi

**tasarruflarınızı
21 Ağustos'a kadar
Bankamızda
toplayınız**

100 adet
1.000
lira

60 adet
5.000
lira

20 adet
10.000
lira

ayrıca
3400 adet
çeşitli
para ikramiyesi

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

BULAN
KAZANIYOR 6

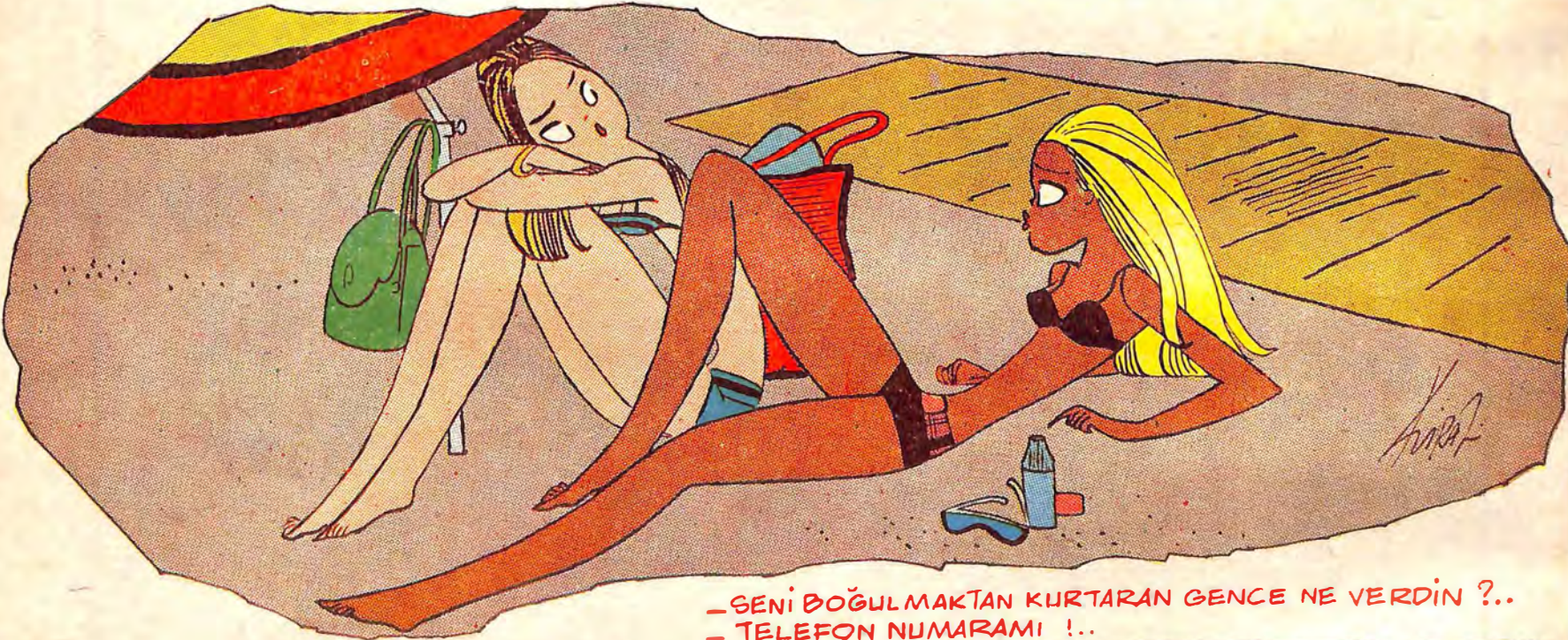

**A
K
K
A
K**

— SENİ BU KADAR SEVİNDİREN NEDİR POOL ?..

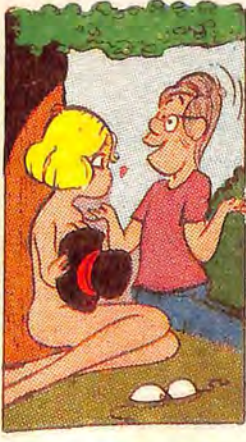
— SİZİ TANIŞTIRMAYI UNUTTUM .. SEKRETERİM !..

— SENİ BOĞULMAKTAN KURTARAN GENCE NE VERDİN ?..
— TELEFON NUMARAMI !..

— SEN DE BUGÜN
HERŞEYDEN
KORKUYORSUN

— ÖNCE BİR ARIDAN
SONRA BİR
ÖRÜMCEKTEN ..

— DAHA SONRA DA BİR
İNEKTEN

— AĞUSTOS AYINDA GELMEKLE ÇOK İYİ YAPTIĞIZ
TEMMUZDA BURASI ÇOK KALABALIKTI!..